An. et vol. XXVI 10 Aprilis 1934 (Ser. II, v. I) - Num. 5

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XI: Sacra Consistoria, p. 153 - Sollemnia Canonizationum, p. 160 - Litterae Apostolicae, p. 173.

Acta SS. Congregationum: *S. C. S. Officii:* Proscriptio libri, p. 180 - *S. C. Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, p. 181. - *S. C. Orientalis:* Instructio liturgica super binatione, p. 181 - *S. C. Concilii:* Romana. Distributionum, p. 183 - *S. C. de Propaganda Fide:* I. Provisio Ecclesiarum, p. 186. II. Nominationes, p. 187 - *S. C. Rituum:* I. Taurinen. Super miraculis B. Iosephi Cottolengo, p. 188. II. Vicen. Super miraculis Ven. Antonii Claret, p. 191. III. Taurinen. Super dubio de *tuto* in causa B. Iosephi Cottolengo, p. 194. IV. Vicen. Super dubio de *tuto* in causa Ven. Antonii Claret, p. 198.

Diarium Romanae Curiae: Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze - Necrologio, pp. 202-216.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M·DCCCC·XXXIV

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano
Administratio:
Libreria Vaticana — Città del Vaticano

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 30 — extra Italiam, *L. it.* 50 —
Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 3,50 extra Italiam, *L. it.* 4 —

«*Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*» (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXVI, n. 5 - 10 Aprilis 1934)

ACTA PII PP. XI

SACRUM CONSISTORIUM

I

CONSISTORIUM SECRETUM
(*diei 5 Martii 1934*)

PAG.

I. Relatio causarum 153
II. Allocutio Ssmi Domini Nostri 154
III. Provisio Ecclesiarum 156

II

CONSISTORIUM PUBLICUM
(*diei 5 Martii 1934*)

III

CONSISTORIUM SEMIPUBLICUM
(*diei 12 Martii 1934*)

SOLLEMNIA CANONIZATIONUM

I. Beatae Mariae Michaëlae ab Augusto Sacramento, virginis, in Basilica Vaticana die 4 mensis Martii, anno sacro 1934 peracta 160
II. Beatae Ludovicae de Marillac, Viduae le Gras, in Basilica Vaticana die 11 mensis Martii, anno 1934 peracta 164
III. Beati Iosephi Benedicti Cottolengo confessoris, Beati Pompilii M. Pirrotti iten confessoris, ac Beatae Teresiae Margaritae Redi, virginis, in Basilica Vaticana die 19 mensis Martii, anno 1934 peracta 169

LITTERAE APOSTOLICAE

Magnus vocabitur. - Venerabilis Dei Servus Antonius Maria Claret, Archiepiscopus S. Iacobi de Cuba deinde Traianopolitanus, fundator Congregationis Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis B. Mariae Virginis, Beatus renuntiatur. - *25 Februarii 1934* 173

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

Decretum, quo damnatur liber Friderici Schmidtke, cui titulus « Die Einwanderung Israels in Kanaan. - *9 Martii 1934* 180

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PAG.

Provisio Ecclesiarum 181

SACRA CONGREGATIO ORIENTALIS

Instructio pro sacerdotibus byzantini ritus super liturgica binatione. - *1 Februarii 1933* 181

SACRA CONGREGATIO CONCILII

Romana. - Divisionis fructuum et distributionum choralium. - *4 Februarii 1933* 183

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. Provisio Ecclesiarum 186
II. Nominationes 187

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I. *Taurinen*. - Decretum super miraculis in causa canonizationis B. Iosephi Benedicti Cottolengo confessoris, canonici fundatoris Instituti Taurinensis Parvae Domus a divina Providentia. - *18 Februarii 1934* 188
II. *Vicen*. - Decretum super miraculis in causa beatificationis et canonizationis Ven. Servi Dei Antonii Mariae Claret, Archiepiscopi Traianopolitani, fundatoris Congregationis Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis B. M. V. - *18 Februarii 1934* 191
III. *Taurinen*. - Decretum super dubio de *tuto* in causa canonizationis B. Iosephi B. Cottolengo, confessoris, fundatoris Instituti Taurinensis Parvae Domus a divina Providentia. - *24 Februarii 1934* 194
IV. *Vicen*. - Decretum super dubio de *tuto* in causa beatificationis et canonizationis Ven. Servi Dei Antonii Mariae Claret, Archiepiscopi Traianopolitani, fundatoris Congregationis Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis B. M. V. - *24 Februarii 1934* 198

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Segreteria di Stato: *Nomine* e *Onorificenze* 202
II. Necrologio 216

An. et Vol. XXVI 10 Aprilis 1934 (Ser. II, v. I) - Num. 5

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

SACRUM CONSISTORIUM

I

CONSISTORIUM SECRETUM

5 Martii 1934

Die v mensis Martii anno MDCCCCXXXIV, in consueta Aula Palatii Apostolici Vaticani fuit *Consistorium secretum* cuius acta ex ordine referuntur.

I. – RELATIO CAUSARUM

Praevia Beatissimi Patris venia, Revmus Cardinalis Laurenti, Praefectus Congregationis SS. Rituum, sermonem habuit de vita et miraculis Beati Iosephi Benedicti Cottolengo, Confessoris sacerdotis, fundatoris Parvae domus a divina Providentia, Beati Conradi a Parzham, Confessoris laici professi Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum, ac Beatae Teresiae Margaritae Redi a sacro Corde Iesu, Virginis, monialis professae Ordinis Carmelitarum Discalceatorum; ac recensuit acta quae in singulis causis Beatificationis et Canonizationis eorundem, sacra Rituum Congregatio, accurato praevio examine, admisit et adprobavit.

Relatione expleta, Ssmus Dominus Noster Revmorum Patrum Cardinalium singillatim suffragia exquisivit, et singuli Patres Cardinales sententiam suam aperuerunt.

II. – ALLOCUTIO SSMI DOMINI NOSTRI

DELEGATIO RR. PP. CARDINALIUM AD PORTAS SANCTAS OBSERANDAS

VENERABILES FRATRES

Cum piacularis anni cursum, qui iam ad exitum properat, mente complectimur, magno equidem perfundimur gaudio; atque in Deum, caelestium omnium munerum datorem, grata ferimur voluntate. Eo enim auctore tot filios cernere licuit ex quibusvis terrarum orbis partibus Romani Pontificis invitamentum libenter suscipere, eidemque obsequentes Romam contendere, non modo ut plenam suorum commissorum veniant impetrarent, sed etiam ut una Nobiscum, hac in alma Urbe, quae paene innumerabilia praefert catholicae fidei pietatisque monumenta, earum mirabilium rerum memoriam incensiore caritate recolerent, quibus humani generis Redemptor, undevicesimo ante saeculo, nos omnes ad salutis viam revocavit nobisque reseravit caelestis patriae ianuam. Hoc sane praeclarum exemplum, quod huc confluentes peregrinorum multitudines ediderunt, una cum Romano populo laudabili quadam contentione certantes, eiusmodi profecto fuit, ut non tam Nostram, quam omnium admirationem commoveret. Etenim non immodica ordinum inter se discrepantium commoda, non peculiares generis nationisque suae utilitates excitabant animos, sed una eademque pietas, una eademque religio, unum denique idemque in communem Patrem observantiae studium. Reapse utique asseverari potest, quemadmodum cupida atque invida terrenarum rerum consectatio dividit ac dissociat homines, ita eos caelestium bonorum studium fraterno foedere copulare atque componere.

Ac quotiens, venerabiles fratres — cum praesertim in Vaticanae Basilicae maiestate virgines, martyres confessoresque non paucos ad beatorum vel ad sanctorum caelitum honores evexi-mus — quotiens, dicimus, ovantium multitudine stipati, qui, elatis brachiis oculis animisque, Iesu Christi Vicarii benedictione

recreari amantissime gestiebant, magno Nos solacio ac gaudio perfusi, supra quam verbis consequi atque exprimere liceat, aliquid videbamur Nobis caelestium gaudiorum praecipere. Tum miro novoque fulgore insignitae notae emicuerunt, quae adspectabilem veri nominis Ecclesiam hominum consortioni demonstrant, unitas scilicet, universalitas atque sanctitas; quaeque, una cum apostolicitate, eam ostendunt tutum omnibus salutis portum, et ad aeternam felicitatem adipiscendam, ducem indicant inerrantem ac magistram falli nesciam.

At supervacaneum ducimus vos horum commemoratione eventuum diu multumque morari, quamvis id Nos — ac vos itidem, putamus — haud mediocri delectatione afficeret; res enim profecto exploratissima agitur, quae vobis testibus ac spectatoribus accidit. Optamus potius vos, venerabiles fratres, adhortari vehementer, ut Nobiscum una Deum Optimum Maximum adprecemini, benigne velit has meliorum temporum spes, haec virtutum auspicia perfectiorisque vitae proposita, a pluribus christifidelibus hoc sacro anno inita, non veluti perituros agrorum flores arescere, sed optimos educere fructus, qui ad maturitatem feliciter pubescant.

Iam nunc in ea mentem convertimus Nostram, quae ad sollemnes caerimonias pertinent, quibus moris est iubilares huiusmodi celebrationes concludere; ad sacras nempe quattuor Patriarchalium Basilicarum portas rite obserandas. Id Nosmet ipsi, exemplo decessorum Nostrorum, pro continenti Vaticana aede, favente Deo perfecturi sumus. Ut vero traditus a maioribus ritus ad reliquas Patriarchales Basilicas eodem die peragi queat, Legatos Nostros *a latere* eligimus ac renuntiamus venerabiles fratres Nostros Ianuarium S. R. E. Cardinalem Granito Pignatelli, Episcopum Ostiensem et Albanensem ac Sacri Collegii Decanum, qui Portam Sanctam Basilicae Sancti Pauli Apostoli Nostro nomine claudat; item Franciscum S. R. E. Cardinalem Marchetti-Selvaggiani, Nostrum in Urbe Vicarium ac Basilicae Lateranensis Archipresbyterum, qui Portam Sanctam eiusdem Basilicae Nostro nomine claudat ac denique Angelum Mariam S. R. E. Cardinalem

Dolci, Basilicae Liberianae Archipresbyterum, qui Portam Sanctam eiusdem Basilicae nomine Nostro claudat. In nomine ✠ Patris, et Fi ✠ lii, et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

Superest ut Ecclesiis suo viduatis Pastore consulamus.

III – PROVISIO ECCLESIARUM

Tum Beatissimus Pater titulari episcopali Ecclesiae Mediensi praefecit R. P. Stephanum Iosephum Donahue, parochum ad Ssmi Nominis Iesu in urbe Neo-Eboracensi, quem Auxiliarem concessit Emo P. D. Patricio Iosepho S. R. E. Cardinali Hayes, Archiepiscopo Neo-Eboracensi.

Indidem alios quoque per Apostolicas sub plumbo Litteras iam renunciatos sacrorum Antistites recensuit, nimirum:

ARCHIEPISCOPUM:

Cianensem, Franciscum Mariam Gieure, iam Episcopum Baionensem.

EPISCOPOS:

Matregensem, Theophilum Matulanis.

Antofagastensem, Alfridum Cifuentes.

Gerundensem, Iosephum Cartaña Inglès.

Olbiensem, Aloisium Iustinum Gumy, iam Episcopum Portus Victoriae.

Pesqueirensem, Adalbertum Sobral, iam Episcopum Barrensem.

Sancti Caroli Ancudiae, Raymundum Munita Eyzaguirre.

Pastopolitanum, Didacum Gomez.

Candiensem, Iacobum Inglese.

Nagporensem, Aloisium Franciscum Gayet.

Trisipensem, Ioannem Gualterium Panis, primum Vicarium Apostolicum de Celebes.

Oëensem, Camillum Verfaillie, Vicarium Apostolicum de Stanley Falls.

Octeriensem, Hyginum Serci.

Nazianzenum, Bernardum Bertoglio, Auxiliarem Emi P. D. Aloisii Episcopi Praenestini S. R. E. Cardinalis Sincero.

Trentonensem, Moysen Kiley.

de Amarillo, Robertum Emmet Lucey.

Providentiensem, Franciscum Keogh.

Calyndensem, Guillelmum O'Brien, Auxiliarem Emi P. D. Georgii Guillelmi S. R. E. Cardinalis Mundelein, Archiepiscopi Chicagiensis.

Polybotenum, Augustum Sieffert, iam Episcopum Pacensem.

Ceramensem, Camillum Valentinum Stappers, primum Vicarium Apostolicum de Lulua et Katanga centrali.

Metellopolitanum, Bernardum Hilhorst, Vicarium Apostolicum de Bagamoyo.

Tegeaeum, Iosephum Mariam Preciado Nieva, Vicarium Apostolicum de Darien.

Uthinensem, Oscar Morin, primum Vicarium Apostolicum de Navrongo.

Vartanensem, Leonem Taylor, Vicarium Apostolicum Nigeriae Occidentalis.

Balianensem, Georgium Six, Vicarium Apostolicum Leopoldopolitanum.

Sinnensem, Iosephum Vanderhoven, primum Vicarium Apostolicum de Boma.

II

CONSISTORIUM PUBLICUM

Eadem die

Consistorio secreto sic absoluto, statim habitum est in eadem Aula *publicum Consistorium*, in quo sacrae Aulae Consistorialis Advocati, stantes ante Pontificis Solium, breviter singillatim retulerunt de vita, virtutibus ac miraculis supra dictorum Beatorum, nimirum:

D. Augustus Milani, sermonem habuit de Beato Iosepho Benedicto Cottolengo, Conf. Sacerdote, fundatore Parvae domus a divina Providentia, D. Augustinus Schmid de Beato Conrado a Parzham, Conf. laico professo Ordinis Fratrum Minorum Capulatorum et D. Vincentius Sacconi, de Beata Teresia Margarita Redi, Virg., moniali professa Ordinis Carmelitarum Excalceatorum.

Quibus in genua provolutis, R. P. D. Antonius Bacci, a secretis Brevium ad Principes, nomine Sanctitatis Suae, sic respondit:

« Dum nostra hac aetate nimium multi, acriore rerum humanarum sollicitudine distenti, caelestium oblivione veritatum sempiternaeque potiundae vitae neglegentia laborant, nihil equidem opportunius videtur, ad eorum excitandos animos, quam praeclara, quae numquam in Ecclesia desunt, virtutum exempla in catholici orbis conspectu collocare. Cur enim eos non pudeat, si harum virtutum fulgore collustrentur, in rebus tanti momenti tantaeque gravitatis torpescere; cur eiusmodi desidiam non discutiant, et ad potiora bona adipiscenda, quae bona sunt spiritus, tandem aliquando non exardescant? Id porro facilius esse eventurum confidit Augustus Pontifex, si dignae perorationi vestrae annuat, quemadmodum ipsimet in

votis est; caelicolae enim, quorum vos causam agitis, ita virtutum insignibus praestiterunt, ut ad eas adamandas assequendasque mortalium animos non commovere non possint. Siquidem Teresia Margarita Redi niveus virginitatis flosculus atque integerrimum eluxit regularis observantiae specimen; ipsum vero Iosephi Benedicti Cottolengo nomen caritatem redolet, caritatemque spirat; ac denique Conradus a Parzham, e Franciscalibus Capulatis, ob suavissimam serenamque agendi rationem, qua in cotidiano officii sui munere diligentissime obeundo, inque acerrimis paenitentiae piaculis suscipiendis, usus est, christianae perfectionis viam quasi faciliorem reddere videtur. Hos igitur omnes summopere optat Beatissimus Pater sanctitudinis infula decorare; sed tamen, cum tantae magnitudinis negotium agatur, id non ante decreturus est, quam in Consistorio semipublico, quod dicitur, S. R. E. Cardinalium itemque omnium, qui propius adsunt, sacrorum Antistitum sententias de more exquisierit. Atque interea hoc a nobis omnibus expetit ut, supplicibus Deo admotis precibus, uberioris luminis effusionem menti suae impetremus, ad id scilicet luculentius dispiciendum, quod et Dei gloria et catholici nominis incrementum in hac causa postulent ».

III

CONSISTORIUM SEMIPUBLICUM

Die XII mensis Martii MDCCCCXXXIV, in Palatii Apostolici Vaticani consueta Aula, *Consistorium semipublicum* habitum est de Canonizatione Beati Iosephi Benedicti Cottolengo confessoris, Beati Conradi a Parzham confessoris, itemque Beatae Teresiae Margaritae Redi, virginis.

Huic actioni Beatissimus Pater sic praefatus est:

VENERABILES FRATRES

Causam, de qua hodie hoc in amplissimo consessu agendum decrevimus, de evehendis scilicet ad sanctorum caelitum honores Beato Iosepho Benedicto Cottolengo confessore, Beato Conrado a Parzham item confessore ac Beata Teresia Margarita Redi virgine, omnino vobis exploratam putamus. De eo siquidem esse et a supremo Consilio sacris ritibus praeposito et in superioribus Consistoriis ita ad amussim consultum nostis, ut nullus iam ambigendi locus relinquatur hos caelicolas, dum praesentis huius

vitae usura fruiti sunt, virtutum omnium praestantia enituisse; ac post piissimum eorum obitum, divinum ipsum sanctitudinis altorem statoremque per eorum patrocinium, christifidelium precibus impetratum, res prorsus mirandas perpetrasse.

Praeterea, cum tanti ponderis causa haberetur, ut eam vos vel diligentius pervestigaretis, legitimos horum caelitum commentarios unicuique vestrum tradi iussimus; quos vos accurate pervolutasse non dubitamus. Nihil igitur aliud restat nisi ut, antequam sollemni ritu a maioribus tradito eorum gloriam in Vaticana Basilica consecremus, vos omnes rogemus singillatim ut sententiam hac super re vestram aperire Nobis ne gravemini.

Faveatis igitur, venerabiles fratres, quid singuli sentiatis, vestrae servato dignitatis ordine, religiose Nobis significare.

Exceptis vero adstantium suffragiis, Sanctissimus Dominus Noster haec addidit verba:

In idem vos consentire, venerabiles fratres, quod Nobis summopere placet, gratulamur admodum; ex hac enim amplificatione honoris, qua hi tres beati caelites apud militantem Ecclesiam decorabuntur, non parum confidimus christifidelibus ortum iri spiritualis utilitatis.

Quapropter, ad Beatam Teresiam Margaritam Redi et ad Beatum Iosephum Benedictum Cottolengo quod attinet, sacras id genus caerimonias ad Sancti Petri in Vaticano, die XIX huius mensis, in festo scilicet inclyti Deiparae Virginis Sponsi, peracturi sumus; eodem quippe die, quo Beatus Pompilius Maria Pirrotti in Sanctorum numerum referetur. Canonizationi autem Beati Conradi a Parzham diem dicimus vicesimum proximi mensis Maii, festum scilicet Pentecostes.

Atque interea vos omnes in Domino adhortamur, ut hoc voluntatis Nostrae propositum suppliciter Deo commendare ne intermittatis.

De quibus omnibus ut acta iuridica conficerent, praefatis Dominis Consistorialis Aulae Advocatis rogantibus, adstantibus Protonotariis Apostolicis mandatum de more est.

SOLLEMNIA CANONIZATIONUM

I

BEATAE MARIAE MICHAELAE AB AUGUSTO SACRAMENTO, VIRGINIS, IN BASILICA VATICANA DIE IV MENSIS MARTII, ANNO SACRO MDCCCCXXXIV PERACTA.

Ad postulationem instanter *factam per Advocatum Sacri Consistorii Augustinum Lenti, a Viro Eminentissimo Camillo Laurenti, Cardinali Praefecto Sacrorum Rituum Congregationi, R. P. D. Antonius Bacci, Secretarius Litterarum ad Principes, nomine Sanctitatis Suae, ita respondit:*

« In notis praecipuis, quae catholicam veri nominis Ecclesiam demonstrant, sanctitas procul dubio numeratur, quae non modo in divino eius Auctore arcana quadam ratione, quam hypostaticam vocamus, considit atque refulget, sed ab eo etiam, veluti a perenni indeficientique fonte, profluit, ac conditam ab eo societatem alit atque fecundat. Hac profecto de causa numquam, per saeculorum decursum, caeleste eiusmodi munus, maximum equidem animorum decus atque ornamentum, in christifidelium consortione defuit; immo etiam, quo infensius acriusque in catholicam religionem saevitum est, eo splendidius indefessi apostoli, candidae virgines, invicti martyres strenuique confessores enituere. Ut igitur omnes mirabile hoc Redemptoris nostri institutum, hoc est Ecclesia, in sua luce cernant atque suspiciant; ut ii etiam, qui in tanta errorum colluvie transversi aguntur, ad eam assequendam amplectendamque facilius commoveantur; quique eam participant, studiosiores se filios praestent, idcirco summopere exoptat Sanctitas Sua beatam Mariam Michaëlam ab Augusto Sacramento sanctitudinis fulgore decoratam decernere atque edicere, in cuius adeptione tantopere eadem elaboravit. Verum, antequam Beatissimus Pater dignae instantique perorationi vestrae annuat, per me nos admonet universos, ut caelicolarum aulam, ad uberiorem conciliandam sibi divinae gratiae effusionem, usitatis supplicationibus adprecemur ».

Post cantatas Sanctorum Litanias, ad iteratam instantius *postulationem idem Revmus Dominus respondit:*

« Etsi dubium non est beatam Mariam Michaëlam ab Augusto Sacramento sempiternae esse felicitatis compotem, atque adeo omnino dignam, cui summi sanctitatis honores tribuantur; vult nihilo secius Beatissimus Pater incensissimas a nobis omnibus Spiritui Sancto Paraclyto admoveri preces, ut in re tanti momenti divini Flaminis gratia mentem suam illustret, regat ac dirigat ».

Ad haec, praecinente Beatissimo Patre, hymnus Veni Creator Spiritus *cum congrua oratione successit: quo expleto, tertiam* instantissimam *postulationem haec excepit eiusdem Rmi Domini responsio:*

« Hoc sollemni horae momento, quo summus catholicae Ecclesiae moderator sententiam optatissimam laturus est, divina Iesu Christi verba, quae musivo opere fulgentem huius Basilicae tholum decorant, ad mentem nostram gratulabundi reducamus. Apostolorum Princeps oraculum, in caelo procul dubio confirmandum, per Pium editurus est. Si universa laetatur Ecclesia, quae per beatae huius virginis tutelam in uberioris gratiae spem erigitur, at catholica Hispania potissimum pergaudeat, quae praeclarae huius filiae suae tanta honestatur gloria ».

Itaque Ssmus Dominus Noster ex cathedra divi Petri, sic pronunciavit:

« Ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, ad exaltationem fidei catholicae et christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra; matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio, Beatam Mariam Michaelam a Ssmo Sacramento Sanctam esse decernimus et definimus, ac Sanctorum catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia universali eius memoriam quolibet anno, die natali illius, nempe die XXIV Augusti, inter Sanctas Virgines pia devotione recoli debere. In nomine Pa✠tris et Fi✠lii et Spiritus ✠ Sancti ».

Ante vero sollemnem Missam Papalem, haec fuit

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

Venerabiles Fratres, dilecti Filii,

Dum praeclara rerum gesta mente venerabundi recolimus, quibus lectissima virgo Maria Michaëla ab Augusto Sacramento totum honestavit mortalis suae vitae cursum, videntur Nobis gemina haec animi ornamenta in multiplicibus eius virtutum laudibus fulgidiore luce enitere: indefatigabilis nempe invictaque stre-

nuitas atque incensissima caritas. Alterâ enim non modo acriorem ingenii sui ardorem, quo ex natura aucta conformataque erat, ita per perfectionis studium coëgit, ut dulcissimam sibi compararet indolem suavesque mores, sed quidquid etiam, etsi difficile atque arduum, in Dei gloriam conferre intellexisset, id fortiter perpeti omnique ope efficere enixa est. Alterius vero virtutis pulsu maximopere commota ac veluti adacta, nihil reliqui faciebat, ut devios ad veritatis semitam reduceret, perditos ad frugem bonam revocaret, deiectos in spem erigeret, ac miseros omnes solacio auxilioque donaret. Generis nobilitate florens rerumque copia affluens, non honestas nuptias quaerere, quae facile eidem obvenissent, non humanam gloriolam aucupare, quae acrius mortalium animos oblectare solet, sibi cordi fuit, sed se totam divino servitio mancipare animarumque saluti procurandae.

Quod largiter natura dederat, quod avitum patrimonium auxerat — egregias scilicet ingenii dotes opesque hereditate habitas — id omne in indigentium, in aegrotorum levamen ultro libenterque contulit. Quando enim Caelestis Sponsus gratia sua cor nostrum visitat,

tum lucet ei veritas
mundi vilescit vanitas
et intus fervet caritas. [1]

A nullo autem calamitatum morborumque genere, etsi repugnanti ac sordido, abhorruit; quandoquidem in miseris omnibus divinum ipsum Magistrum superna quadam voluptate complectebatur. Inopum domunculas invisere, ut illuc non modo corporibus adiumentum, sed animis etiam aeternae veritatis lucem afferret; cibum sibi veluti ex ore eripere, ut famelicis tribueret; scabie laborantibus lepraque infectis inservire eorumque curam agere, in deliciis habuit. Ac quodam die, cum publicum valetudinarium S. Ioanni a Deo dicatum adivisset, ibique quaedam mulier ante oculos occurreret ita ob lepram confecta, ut nullus iam per integrum mensem neque eius tabescentes plagas detergere, neque

[1] Ex hymno Festi ss. Nom. Iesu.

grabatulum, in quo iacebat, componere vel renovare auderet, eam materno animo amplexa est, omniaque eidem impertiit misericordiae pietatisque officia.

At neque heic constitit, neve remoratum est inflammatum eius humanae infelicitatis relevandae studium; sed in eas praesertim puellas vim suam acuit sollicitudinemque, quae iuventutis florem vel misere violassent, vel in eo essent, ut in pravorum hominum illecebrarum laqueos inciderent. Liceat igitur Nobis, venerabiles fratres ac dilecti filii, illud collegiorum inceptum etsi breviter attingere, in quibus — nova inducta caritatis industria — perditae mulieres excipiuntur, ut et sua commissa paenitentia redimant lacrimisque expient, et ad vitam redintegrandam per virtutis disciplinam conformentur. Quod quidem laudabile opus Congregationi ab se conditae veluti peculiare beneficentiae institutum hereditate reliquit impenseque commendavit; religiosis sodalibus praecipiens itidem ut, ad rem tam difficilem suscipiendam, ex perpetua Augusti Sacramenti adoratione supplicationeque vim haurirent praesentissimam. Attamen, quot calumniae inde exortae criminationesque; quot « inimici hominis » conatus et irae, ut peropportunum eiusmodi opus praepediretur atque dissiparetur! Verum sanctissima haec femina, cum non minus animi fortitudine, quam Dei proximorumque amore praestaret, haec omnia, divino auxilio freta haud intermissis precibus impetrato, strenuissime pertulit atque devicit. Ita ut eadem, in periculis atque angustiis omne genus, in invidiae simultatisque aestu, in ipsiusque vitae discrimine, cum bonorum etiam spes atque fiducia dilaberentur, humanaeque opes deessent, coram Altaris Sacramento provoluta, lacrimas gemitusque funderet, Apostoli Pauli sententiae memor: « Neque mors, neque vita, neque angeli, neque principatus, neque virtutes, neque instantia, neque futura, neque fortitudo, neque altitudo, neque profundum; neque creatura alia poterit nos separare a caritate Dei quae est in Christo Iesu Domino nostro ».[1]

[1] *Rom.* VIII, 38-39.

Cuius quidem caritatis flamma, quemadmodum per totius aetatis suae curriculum emicuit atque flagravit, ita lectissimam hanc feminam ad mortalem exitum adduxit, suoque ardore consumpsit. Siquidem, cum intellexisset asperrimam esse cholerici morbi luem Valentiae ortam, atque iam in ipsos sodalitatis suae ordines magno cum omnium pavore irrepsisse, illico ad hanc urbem evolavit, solacium auxiliumque latura. Attamen vixdum suarum curam sollicitudinemque suscepit, seseque totam ad aegrotantibus assidendum dedidit, pestifera contagione inficitur; ac, veluti amoris victima, ad extrema reducitur. O piissimum obitum, venerabiles fratres ac dilecti filii, quo Maria Michaëla ab Augusto Sacramento, candidis virginitatis liliis purpureisque caritatis rosis coronata, a terrestri hoc exilio, tot doloribus referto, tot periculis trepido, ad caelestem perrexit beatitatem! O det nobis utique omnibus Sancta novensilis — quod sit, precamur, sollemnis eius consecrationis fructus pulcherrimus — a Deo nobis suis precibus impetret, ut aetatis nostrae cursum, consentaneis catholicae religioni moribus nullo non tempore conformatum, « pretiosa in conspectu Domini morte » quam dignissime aliquando perficiamus, per Christum Dominum nostrum. Amen.

II

BEATAE LUDOVICAE DE MARILLAC, VIDUAE LE GRAS, IN BASILICA VATICANA DIE XI MENSIS MARTII, ANNO SACRO MDCCCCXXXIV PERACTA.

Ad postulationem instanter *factam per Advocatum Sacri Consistorii Robertum Mucci a Viro Eminentissimo Camillo Laurenti, Cardinali Praefecto Sacrorum Rituum Congregationi, R. P. D. Antonius Bacci, Secretarius Litterarum ad Principes, nomine Sanctitatis Suae, ita respondit:*

Quandoquidem experiendo est cognitum praeclara virtutis exempla in mortalium animos magis posse, magisque eos ad perfectionis viam ingrediendam excitare, quam divinitus tradita praecepta, idcirco nihil antiquius habet Sanctitas Sua, quam ut illos, qui, divini Redemptoris formam in se referentes, morum sanctimonia in Ecclesia praefulgeant ab ipso Deo miraculis comprobata, et ante omnium oculos in sua luce collocet, et om-

nium admirationi imitationique proponat. Quin etiam, si eiusmodi virtutum ornamenta ex impenso Dei proximorumque amore oriuntur, eumdemque amorem veluti caelesti quadam corona redimire videntur — quod quidem in beata evenit Ludovica de Marillac — res procul dubio potiorem vim habet, maioremque nostris hisce temporibus opportunitatem; quibus sane temporibus christianam multorum defervescere caritatem nemo est qui non videat. Percupit igitur Summus Pontifex perorationi vestrae concedere, novaque per sacri huius anni decursum illustrem Galliae Ecclesiam, immo etiam universam christifidelium familiam, decorare gloria. Verumtamen, quod caelestes atque humani magna exspectatione opperiuntur, id non ante vult ad rem deducere Beatissimus Pater, quam nos omnes, qui adsumus, secum una divini Regis aulam, ad uberiorem sibi superni luminis gratiam conciliandam, suetis precibus imploremus.

Post cantatas Sanctorum Litanias, ad iteratam instantius *postulationem idem Revmus Dominus respondit:*

Annuunt profecto, a nobis implorata, Angelorum Sanctorumque agmina; novumque sidus iam in eo est ut e stellantibus caeli sedibus laboranti Ecclesiae arrideat. Attamen, ut omnia ex more atque ex tradito a maioribus instituto agantur, necesse est ut impensius usque Spiritus Sancti lumen per sacri hymni concentus Summi Pontificis menti comprecemur.

Ad haec, praecinente Beatissimo Patre, hymnus Veni Creator Spiritus *cum congrua oratione successit: quo expleto, tertiam* instantissimam *postulationem haec excepit eiusdem Rmi Domini responsio:*

Cum omnia rite peracta sint, quae gravissima haec causa postulasset, laetitiae, iam nunc pateant animi eademque perfundantur. Gaudeat paene innumera « Puellarum a caritate » familia ob mox augendam legiferae eius Matris gloriam; universaque laetetur Ecclesia novo decore illustranda. Summo denique omnes afficiamur gaudio, atque inviolatae auctoritatis oraculum observantissima mente suscipiamus.

Tum Beatissimus Pater ex cathedra sic definivit ac sanxit:

« Ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, ad exaltationem fidei catholicae et christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra; matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio, Beatam Ludo-

VICAM DE MARILLAC VIDUAM LE GRAS SANCTAM esse decernimus et definimus, ac Sanctorum catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia universali eius memoriam quolibet anno, die natali illius, nempe die XV Martii, inter Sanctas non Virgines pia devotione recoli debere. In nomine Pa✠tris et Fi✠lii et Spiritus ✠ Sancti ».

Ante solemnem vero Missam Papalem, haec fuit

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

VENERABILES FRATRES, DILECTI FILII,

Post piissimum obitum Ludovicae de Marillac, quam dudum aeternae beatitatis compotem sollemni ritu declaravimus, cum sanctissimus ille vir Vincentius a Paulo, qui eam et discipulam et quasi filiam carissimam habuerat, praeclaras eius laudes praedicaret, eiusque imaginem ad vivum effingeret, eam, hanc Apostoli gentium veluti scalpro expressam sententiam usurpantem, inducit: « Vivo autem, iam non ego; vivit vero in me Christus »[1] Etenim caelestem sponsum, cui, post viri sui mortem, se totam dedere voverat, tam incensa caritate redamabat, ut iam non se nec sua quaereret, sed eius dumtaxat gloriam eiusque voluntatem. Sibi mori, ut Iesu Christo viveret; hoc unum fuit totius suae vitae propositum. Quamobrem, futurae aetatis suae cursum, qui non unam haberet humanae amplitudinis adipiscendae opportunitatem, ad Dei bene placitum eiusque famulatum quam diligentissime convertere; divitias, quibus affluerat, in pauperum levamentum erogare; egregias denique, quibus eniteret animi dotes, non ad fluxarum voluptatum adeptionem dirigere, sed ad proximorum doloribus medendum, ad aerumnas relevandas, ad corporis animique indigentiis pro facultate opitulandum, in deliciis habuit. At si in multiformis eiusmodi perfectionis palaestra elaborando, omnium virtutum laudibus suum exornare animum, nulla interiecta mora,

[1] *Galat.*, II, 20.

contendit, eo tamen potissimum spectavit, id assequi omni ope e nisa est, ut flagrantiore in dies Iesu Christi amore et ipsamet et sibi credita religiosa familia inflammarentur.

« Caritas Christi urget nos »; [1] mirabile hoc Apostoli Pauli effatum totius vitae suae totiusque voluit operae suae insigne ac normam. Etenim hac christianae legis virtute principe aestuans, auctiore usque amore in Deum rapiebatur; in puellarum vero animos — quas, Vincentio a Paulo auspice ac magistro, religiose educandas instituendasque suscepit — impensam eiusmodi caritatem et miseriarum omne genus sollicitudinem inducere atque transfundere totis viribus curavit. Videris nempe et eam et ab se conditam sororum familiam urbium pagorumque vias humili pioque adspectu concursare, atque inopum aegrotorumque adire domos, ut iisdem auxilium, remedium, solacium afferrent. Per nosocomia et valetudinaria, ubi tot homines ac mulieres elanguescerent valetudine affecti, veluti caeli nuntias benefaciendo transire; neque orphanotrophea neglegere et publica pupillorum hospitia, easque hospitales domos, ubi expositi infantes exciperentur. In hos praesertim tenellos atque insontes primae aetatis flores, vel parentibus orbatos, vel ab iisdem, proh dolor, derelictos, maternum omnino gerebat animum. Eorum angeli procul dubio, qui perpetuo caelestis Patris faciem intuentur, sanctissimae huius viduae eiusque sociarum adspectu et opera laetabantur quam maxime!

Cum vero in Gallia esset civile bellum exortum, cumque inde non modo in exercituum ordines sed in tenuiorem etiam plebem gravissima proficiscerentur detrimenta, iisdem ad medendum ac pro facultate ad opitulandum praesto illae fuere. Quot milites igitur vulneribus confossi graviterque saucii, vel ad sanitatem reducti, vel ad mortem christiano more christianisque praesidiis oppetendam ab iisdem fuere omni nisu, ipsiusque cum vitae suae discrimine, apparati! Quot famelici, in turbulentissima illa tempestate, et pro viribus saturati, et ad angustias per divina solacia

[1] II *Cor.*, V, 14.

forti animo tolerandas, erecti atque excitati! Neque in hoc tantummodo, licet latissimo, caritatis campo enituit Ludovicae de Marillac eiusque religiosarum sodalium sollicitudo atque opera. Sed in carceribus etiam, in ergastulis, in publicis custodiis, — eos, qui ad metalla damnati, eosque, qui ad remigum opus coacti essent, relevando et ad superna revocando consilia — mirabili prorsus modo refulsit. Atque sanctissima haec incepta, hunc caritatis ardorem, qui neque curis neque laboribus umquam parcat, frequentissimae ac succrescenti cotidie suboli suae quasi sacram hereditatem reliquit atque concredidit.

Habetis igitur, venerabiles fratres ac dilecti filii, cur ex novensili hac caelite — cuius laudes per praecipua lineamenta adumbravimus — peropportunum vobis omnibus exemplum ad intuendum, ad imitandum sumatis. Cum enim ingravescentibus malis, quibus tam acriter nostra laborat aetas, neutiquam, per humana consilia, paria remedia adhibeantur, ad superna nobis est praesidia atque auxilia, precando operandoque, confugiendum. Quod legum iustitia, quod hominum curae sollicitudinesque saepenumero dare non possunt, hoc, ex nostra cuiusque navitate, divina praestet caritas; ea ńempe caritas, qua incensa Ludovica de Marillac tot eximia patravit facinora; ea caritas, quae « patiens est, benigna est... non aemulatur, non agit perperam... omnia credit, omnia suffert, omnia sperat »; [1] ea denique caritas, qua, Iesu Christi vestigiis insistentes, miseros omnes veluti fratres complectimur, fovemus, solamur. Reminiscamur dignam Ioanne Apostolo sententiam: « Praeceptum Domini est; si solum fiat, sufficit ». [2] Ita auspicato eveniet ut ad Deo fruendum, qui caritas est, [3] tandem aliquando perveniamus omnes in aeterna beatitate. Amen.

[1] *I Cor.*, XIII, 4-7.
[2] S. Hieron., *De script. eccles.*, c. IX.
[3] I. Ioan., IV, 16.

III

BEATI IOSEPHI BENEDICTI COTTOLENGO CONFESSORIS, BEATI POMPILII M. PIRROTTI ITEM CONFESSORIS, AC BEATAE TERESIAE MARGARITAE REDI VIRGINIS, IN BASILICA VATICANA DIE XIX MENSIS MARTII, ANNO MDCCCCXXXIV PERACTA.

Ad postulationem instanter *factam per Advocatum Sacri Consistorii Christophorum Astorri a Viro Eminentissimo Camillo Laurenti, Cardinali Praefecto Sacrorum Rituum Congregationi, R. P. D. Antonius Bacci, Secretarius Litterarum ad Principes, nomine Sanctitatis Suae, ita respondit:*

« Ad perorationem vestram respondere iubeor Augustum Pontificem maximopere optare beatos hos caelites, quorum vos alacriter causam suscepistis, in sanctorum album adscribere, atque adeo eorum virtutum nitore sacrum distinguere et ornare diadema, quod Ecclesiae frontem redimit. Cum enim, nostris hisce temporibus, nimia plerumque homines terrenarum rerum cupiditate fluxarumque consectatione voluptatum moveantur, si praeclara iidem horum caelicolarum luce perculsi, ad eos paulisper saltem mentem erigant animumque suum, sibi profecto temperare non poterunt quin non peritura bona recogitent, eorumque studio, nedum desiderio, excitentur. Id efficiat, quaeso, beata virgo Teresia Margarita Redi, quae, divino aestuans amore, angelicam visa est potiusquam humanam traducere vitam; id efficiat beatus Pompilius Maria Pirrotti, qui, libenti serenoque animo saeculi lautitias proculcans, per diligentissimam sui muneris perfunctionem nihil aliud spectavit, nisi ut suae proximorumque saluti consuleret; id praestet denique beatus Iosephus Benedictus Cottolengo, per quem christiana caritas paginam sculpsit, quae fugâ temporum numquam delebitur ».

« Haec mente reputans, atque eiusmodi spe fretus, Beatissimus Pater temporibus, quibus utimur, peropportunum autumat beatos hos caelites summis Ecclesiae honoribus honestare; vult tamen ut antea, ex tradito a maioribus ritu, uberior superni luminis copia, interposita caelestis curiae supplicatione, a nobis omnibus impetretur ».

Post cantatas Sanctorum Litanias, ad iteratam instantius *postulationem idem Revmus Dominus respondit:*

« Quod iterum atque instantius efflagitastis, quodque in communibus optatis est, id Apostolorum Principis Successor et proposito suo et providentis Dei consilio respondere omnino autumat. Attamen nos adhortatur universos ut, brevi adhuc interiecta mora, uberius menti suae Spiritus Sancti lumen nostris precibus conciliemus ».

Ad haec, praecinente Beatissimo Patre, hymnus Veni Creator Spiritus *cum congrua oratione successit: quo expleto, tertiam* instantissimam *postulationem haec excepit eiusdem Rñi Domini responsio:*

« Petrus in Successore suo superstes, « cuius arbitrio claves aeterni aditus traduntur, cuiusque terrestre iudicium praeiudicata auctoritas est in caelo »[1] iam in eo est, ut exspectatissimam sententiam ferat. Eam igitur, qua par est observantia, gratulabundi audiamus; ac nosmet, nostra, Ecclesiamque universam beatis hisce caelitibus, mox sanctitudinis corona redimiendis, supplici prece commendemus ».

Tum Beatissimus Pater, omnibus aperto capite surgentibus, ipse sedens in cathedra, sollemniter edixit:

« Ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, ad exaltationem fidei catholicae et christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra; matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe existentium consilio, Beatum Iosephum Benedictum Cottolengo, Beatum Pompilium Mariam Pirrotti, Beatam Theresiam Margaritam Redi, Sanctos esse decernimus et definimus, ac Sanctorum catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia universali illorum memoriam quolibet anno, die eorum natali, nempe Iosephi Benedicti Cottolengo die xxx Aprilis, Pompilii Mariae Pirrotti die xv Iulii, inter Sanctos Confessores non Pontifices, Theresia Margaritae Redi die vii Martii, inter Sanctas Virgines, pia devotione recoli debere. In nomine Pa✠tris et Fi✠lii et Spiritus ✠ Sancti.

In sollemni vero Missa Papali, post Evangelium, haec fuit

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

Venerabiles Fratres ac dilecti Filii,

Laetamur admodum quod, dum piacularis hic annus ad exitum feliciter vertitur, caelestia illa beneficia ac solacia, quae ex divino Redemptionis opere proficiscuntur, atque universam cotidie

[1] S. Hilar. Pict., *Comm. in Matth.*, 16.

laborantem Ecclesiam recreant, renovant atque fecundant, non extenuari videmus neque remitti, sed augeri quam maxime. Hodie enim Nobis licuit ex hac veritatis cathedra tres beatos caelites maximis Religionis honoribus consecrare, ad eorumque egregia exempla instanter revocare omnes, quotquot habemus ubique gentium in Christo filios; eos etiam, qui erroribus circumfusi atque obcaecati, illecebrisque voluptatum deleniti, supernae patriae immemores, miserrimam vitam agunt. Quae quidem praeclara exempla dum venerabunda mente repetimus, tot tantaque occurrunt animo sanctitudinis fulgores pulcritudinesque, ut res ipsae loqui, verba deesse videantur. Tametsi, quamquam digno praeconio impares, aliquid tamen volumus de sanctissima eorum vita presse breviterque attingere.

Eximium carmelitici viridarii ornamentum exstat Teresia Margarita Redi, quae nobili genere orta, divitias respuens allicientiaque posthabens futurae aetatis auspicia, se totam divino servitio mancipavit. Itaque florentinum Carmelitidum asceterium ingressa, tam studiose alacriterque asperrimum hoc umbratilis vitae genus amplexa est, ut christianae perfectionis iter citatiore cotidie gradu pervolare potiusquam percurrere videretur, ceterasque sanctimoniales in sui admirationem raperet. Quibus suavissimis angelicisque moribus utebatur, eos idcirco, divina favente gratia, assecuta est, quod a peccandi discrimine ac vel a minima labecula abhorruit, et quo facilius innocentissimum corpus in servitutem redigeret, sese flagellis, ciliciis ieiuniisque excruciavit; suumque virginitatis lilium paenitentiae spinis diligentissime circumsaepsit. Si in Sacratissimum Cor Iesu atque in Deiparam Virginem tam incensa pietate ferebatur, ut interdum, e sensibus abrepta, sempiterna iam beatitudine frui videretur; at in proximorum etiam salutem procurandam impensa flagrabat caritate: ita quidem ut, quos pro sua condicione posset, eos e vitiorum laqueis ad caelestia ineunda consilia revocaret; quos non posset, ad eosdem, precando expiandoque, in Dei gratiam restituendos pro viribus eniteretur.

Pompilius vero Maria Pirrotti vitae huic « absconditae cum

Christo in Deo » actuosam etiam atque indefatigabilem coniunxit apostolici muneris perfunctionem. Is siquidem, cum calasanctianum institutum, divino quodam instinctu permotus, complexus esset, ad sanctitatis apicem assequendum ita contendit, ut nihil iam aliud cuperet, nisi Iesu Christi imaginem suis moribus exprimere, eidem arctius usque coniungi, atque — eos praesertim qui suis curis demandati essent — ad sanctissimis Redemptoris nostri vestigiis insistendum alloquio, opera precibusque excitare. Quamobrem per urbes, per oppida, per pagos Evangelii praeco discurrens, confluentium undique multitudinum animos ita aeternarum veritatum fulgore perculit, ut eos et ad sua commissa lacrimis eluenda compelleret, et ad arduum virtutis iter suscipiendum, divina aspirante gratia, provocaret. — Quod vero praecipuum est calasanctianae subolis propositum, recta nempe iuventutis institutio atque educatio, in id toto pectore incumbere non praetermisit. Adulescentium ingenia optime noverat; noverat ea, quasi cerea, aut in vitium, aut in virtutem facile verti: atque adeo iuvenes verbo exemploque suo alliciens, per evangelicae legis disciplinam effingebat, christianisque moribus conformabat. Quapropter Pompilius María Pirrotti aliud exstat praeclarumque exemplum, ex quo cordatis hominibus cernere licet quantum catholica religio possit ad iuvenilem veri nominis educationem conferre.

Iam oratio Nostra, venerabiles fratres ac dilecti filii, eximium illum sanctitudinis heroem respicit, Iosephum nempe Benedictum Cottolengo, cuius vita universa mirandum effulsit christianae caritatis praeconium. Si enim omnium virtutum genere enituit, si singulari animi demissione, si assiduo precandi studio impensaque se devovendi Deo voluntate excelluit, at cum indigentium, aegrotantium miserorumque omnium causa ageretur, tum nec humanae opis defectio, nec obiectae sibi difficultates, nec rerum denique asperitas ulla eum a proposito deterrere poterant. Flagrantis huius caritatis monumentum evasit « Parva illa Domus a divina Providentia », quae Augustae Taurinorum quasi altera urbs adiicitur, et in qua omne genus miseriarum — illae

etiam, quae veluti foeda societatis scruta habentur atque inania rei publicae onera — libenter amanterque excipiuntur. Iis enim, qui evangelicis praeceptis se totos dedunt, nihil est tam sordidum, nihil tam molestum atque horridum, quod divina Iesu Christi caritas detergere, amplecti, solari non queat. Hoc sane, maxima cum animi sui admiratione, ii cernere possunt, qui « Parvam illam Domum » invisunt; in qua flammescens Redemptoris nostri caritas omnia alit, omnia refovet, omniaque moderatur ac dirigit. Quapropter iure meritoque asseverari potest, si nulla alia nobis catholicae veritatis argumenta certa succurrerent, hoc unum luculentissime sufficere, quod Iosephus Benedictus Cottolengo gesserit.

Haud mirum igitur si Noster, cum — laboribus, vigiliis corporisque castigationibus fractus — ad mortalem iam exitum raperetur, nutantes oculos ad caelum erigens, in quibus aliquid renidebat supernae lucis aeternaeque beatitatis, haec edidit extrema verba: « Laetatus sum in his, quae dicta sunt mihi: in domum Domini ibimus ». [1] O det nobis ipse, rogamus, non absimili morte nostram concludere vitam; idque nobis omnibus, deprecatione sua, conciliet inclytus Deiparae Virginis sponsus, cuius hodie festum ubique gentium celebratur, quique, assidentibus sibi Iesu ac Maria, e terrestri hoc exsilio ad caelestem patriam evolavit. Amen.

LITTERAE APOSTOLICAE

VENERABILIS DEI SERVUS ANTONIUS MARIA CLARET, ARCHIEPISCOPUS S. IACOBI DE CUBA DEINDE TRAIANOPOLITANUS, FUNDATOR CONGREGATIONIS MISSIONARIORUM FILIORUM IMMACULATI CORDIS B. MARIAE VIRGINIS, BEATUS RENUNTIATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — « Magnus vocabitur in regno caelorum qui fecerit et docuerit »; sic testatur Evangelium Sanctum, sic continentia facta in Ecclesia probant.

Equidem e divinae benignitatis consilio, ab Apostolorum aevo ad nostra usque missionariorum ad barbaras gentes tempora, factum est ut iugi-

[1] Ps. 121, v. 1.

ter veraces Iesu Christi asseclae electi sint, qui tum miranda vita tum clara doctrina ad divinum Redemptorem homines opportune apteque revocent. Quod saeculo decimo nono vertente praesertim desiderabatur. In illa enim proxima nobis aetate homines, progressionibus inventorum, disciplinarum et artium plus aequo elati, facile processerunt ad respuendum Deum Ecclesiamque ab Ipso conditam, itemque alia contenderunt societatis fundamenta iacere, quam quae Christus Dominus constituit. At cum misericors Deus, maxime quoties videntur christianae sapientiae principia obliterari, tum providentissime excitare soleat suo spiritu plene imbutos et actuoso in alios amore praestantes viros, qui multitudines singulari virtutum suarum ac doctrinae, beneficiorum rerumque gestarum magnitudine perculsas ad Redemptoris pascua reducant, unde eaedem infeliciter discesserant, ita inter alios eiusdem saeculi magnos in Ecclesia viros suscitavit etiam Venerabilem Dei Famulum Antonium Mariam Claret, qui, Hispaniarum Apostolus nuncupatus, qua sacerdos saecularis et parochus, qua missionarius apostolicus, qua archiepiscopali auctus dignitate, qua denique religiosae familiae Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis Mariae fundator, peculiari prorsus ratione, eiusmodi populorum necessitatibus succurrit, mirabilia inde Nobis exempla relinquens. E christianis honestisque parentibus integritate vitae spectatis, qui textoriam officinam possidebant, die XXIV m. Decembris an. MDCCCVII in oppido Sallentino intra fines dioecesis Vicensis natus est, eidemque ad sacrum Fontem, sollemnissimo die Natali D. N. Iesu Christi, sunt imposita nomina Antonius, Ioannes, Adiutor. Postea vero ob suam erga Beatissimam Virginem pietatem nomen etiam Mariae sumpsit seque Antonium Mariam nuncupavit. Iam inde ab ipsa pueritia non obscura prodidit futurae sanctitatis indicia, ita ut non solum coaequalibus sed etiam aetate maioribus exemplo esset atque aedificationi. A puerilibus nugis alienus, templum Dei saepissime celebrans, tum studiis tum piis lectionibus assiduam operam navabat, christianam catechesim diligentissime discebat, filiali caritate Deiparam prosequebatur; cumque ad caeleste Agni convivium decem annos natus primum accederet, angelus potius quam puer apparuit. Adulescens, se sensit ad sacerdotium vocari, sed, dicto patris audiens, textoriam artem tunc exercuit, vespertinas tamen sub horas in gramaticae latinae studium impendit. Postea immo, cum iussu genitoris Barcinonem se contulerit ad recentiora textrina opificia invisenda seque in arte ipsa sua perficiendum, non modo litteris latinis vacavit, sed etiam gallicis: acre enim et subitum ingenium a natura sortitus erat. Obtento tandem patris consensu, alterum agens supra vicesimum aetatis suae annum, Vicum se contulit, ibique decem una cum tyronibus illius dioecesis Seminarii annos in sacras disciplinas

ediscendas incubuit, continens christianarum virtutum tum magistris tum condiscipulis exemplar. Curriculo studiorum exacto, die XIII m. Iunii an. MDCCCXXXV sacro presbyteratus Ordine auctus, divinum Sacrificium die vicesima prima eiusdem mensis, quo S. Aloysii Gonzagae festum in Ecclesia agitur, primum piissime litavit; et paullo post apostolici ministerii laboribus se devovit in patrio oppido Sallentino; omnibusque iam tunc temporis angelus pacis, concordiae minister, mansuetudinis agnus visus est. Sed ardens eius studium boni animorum angustis unius paroeciae finibus contineri non poterat. Quapropter Romam venit, longo itinere per Pyrenaei saltus et Galliam pedibus expleto, ut a Fidei Propagandae Congregatione veniam discedendi ad infideles obtineret; sed perperam: nam, aliquot post menses in novitiatu quoque Societatis Iesu ad hunc finem transactos, infirmitatis caussa revertere coactus est in Hispaniam, ubi paroeciale munus denuo suscepit. At cum ad sacras conciones praecipue se aptum ostenderet et tam studiose fructuoseque ad populum verbum Dei faceret, tunc Apostolici Missionarii titulo privilegiisque a Sancta Sede ornatus est. Impetrata ideo paroeciam relinquendi venia, vicos atque urbes Catalauniae invisere coepit ut Evangelium populo religionis lumen expetenti nunciaret. Longa atque aspera itinera peditem aggressum non pluvia, non aestus, non frigus Christi praeconem detinebant. Ecclesiasticae auctoritatis ipse observantissimus ut Episcoporum mandata impleret, sacras missiones per arduas regiones indefesse obivit, et quo eum vocarent, nulla interposita mora properabat. Solidum vero diem ipse in sacri ministerii operibus insumebat, magnam autem noctis partem excubias in oratione agens Domino Deo suo vigilabat. E concionantis Servi Dei ore pendebat plebs; certatim ad eum audiendum e dissitis etiam locis confluebant innumerabiles fidelium turmae; et ipse, qui pluries saepe eodem die concionatus est, omnibus se facilem comitemque exhibebat, in excipiendis confessionibus, in afflictis solandis, in aegrotis invisendis assiduus. Catalauniam sic universam summo studio lustravit; postea ad Canarias insulas se contulit, quae sacris eius laboribus quasi penitus immutatae sunt. Nec a solito apostolatu abstinuit, neque ab operibus temperavit consuetis, dum, post suam ad archiepiscopatum electionem, opportunum exspectabat tempus ut maritimum iter ad Cubam aggrederetur. Septem vero atque etiam decem uno die conciones per id tempus habuit, ac plures religiosarum Sororum domos invisit ut initam inter illas communis vitae rationem reformaret. Cotidie quoque concionabatur diuturno suae navigationis ad insulam memoratam tempore viatoribus nautisque, ita ut omnes tum itineris socii tum nautae, ne uno quidem excepto, sacramentali confessione se expiaverint et ad Eucharistiam accesserint. Per-

crescens enim in dies optima Servi Dei fama effecerat ut ipse ad Sancti Iacobi de Cuba archiepiscopatum eligeretur. Imparem se tanto oneri arbitratus, ab illo abdicare non dubitavit; sed tum ab Apostolico in Hispania Nuntio, tum ab Episcopo suo Vicensi per oboedientiam iussus ut oblatum munus reciperet, licet invitus et moerens gravissimo pastorali officio se subiecit. Die itaque sexta mensis Octobris an. MDCCCL consecratione episcopali accepta, insequenti anno die XVI m. Februarii a clero populoque omni Cubano in portu S. Iacobi filiali laetitia exceptus est. Illico sollicitum de suo munere rectissime obeundo se summopere ostendit. Teterrima vero illo tempore erat Cubae rerum sacrarum condicio: summa apud populum religionis ignorantia; corrupti mores hominum; publici concubinatus lues passim grassabatur, pluribus non raro ab uno viro ductis mulieribus; illegitime natorum fere infinitus numerus; clerici etiam non vocante Deo sed lucro tantum adducti vitam sacerdotalem amplectebantur. Quos autem Dei Famulus, ut tot tantisque malis medelam afferret, susceperit invicto animo labores, quantam opem quantamque operam pro commissi sibi gregis spirituali simul ac temporali bono adhibuerit, incredibile dictu est. Religiosos ordines, pristina instaurata disciplina, ordinavit novumque Religiosarum Docentium a Maria Immaculata Institutum fundavit; clericorum Seminarium paene dissolutum fere de integro instituit; cleri mores emendavit eiusdemque doctrinae disciplinaeque prospexit; multos pios coetus vel innovavit vel condidit; parsimoniales etiam mensas argentarias in urbe S. Iacobi constituendas curavit. Universam dioecesim peramplam atque asperitate viarum maxime difficilem ter sacra visitatione lustravit; ter quoque vel quater in singulis dioecesis civitatibus atque oppidis sacras missiones habuit. Non torridae regionis aestus, non praeruptae tempestates, non montana dioecesis impervia itinera flagrantem apostolico zelo Pastorem detinere potuerunt, quin etiam dissitos parvosque pagos ac pauperes longinquas domos inviseret. Simplex autem in vivendo, parcus in sumendis cibis, impiger in explendis officiis, largus in donando, prudens ac fortis in rebus spiritualibus vel ecclesiasticis agendis, in orando piissimus, ad christianam disciplinam instaurandam et clerum ad sanctioris vitae normam revocandum exemplis suis continenter intendit. Neque terreri passus est, cum impiorum coniuratione ferro fuerit sauciatus; sed veniam inimicis benigne largitus, palam declaravit ad sanguinem suum pro Fidei veritate fundendum se fore paratissimum. Sexennio in insula Cubana exacto, Matritum petiit ab Hispaniarum Regina accersitus, quae in sui spiritus moderatorem eum selegerat. Quo in munere Dei Famulus ita caute prudenterque se gessit, ut cuncta regiae aulae discrimina vitare valuerit; in eadem enim procul ab omnibus mundanis rebus et vanitatibus, quae

regiis aulis propria sunt, quasi in recessu solitudinis atque in sancto virtutis domicilio plures annos transegit, omnes occasiones tantum nactus exantlandi tot tantosque labores pro gloria Dei provehenda atque animorum salute obtinenda. Octo et quadraginta per dies Reginam itinere comitatus, bis centum et quinquaginta conciones Venerabilis Dei Famulus habuit, modo clero, modo Seminariorum alumnis, modo piarum sodalitatum sociis, modo monialibus in asceteriis, modo denique populo in templis, quae, licet ampla, accurrentium fidelium turma stipabantur. Ut autem christianam plebem fidei veritates edoceret libros quoque plures edere perrexit atque in eisdem per typos imprimendis magnam pecuniae vim liberaliter impendit. Denique ad spirituale populorum bonum fovendum iugiter intentus, anno millesimo octingentesimo quadragesimo nono, quod iam durante praedicatione ad Canarias insulas consilium mente conceperat, Congregationem instituit Missionariorum, quos in sacris expeditionibus atque in apostolicis laboribus sibi adiutores haberet. Huius Congregationis fundamenta posuit Vici; atque eiusdem humilia prorsus initia fuere. At Venerabilis Dei Servus, dum vitam vixit, constanti studio Congregationem suam, quam, sub Deiparae patrocinio ponens, nuncupavit « Congregationem Missionariorum Filiorum a Corde Immaculato Virginis Mariae » sollerter moderandam atque amplificandam curavit. Eandem propterea regulis aptis, et confirmatione Apostolica munivit, adeo ut Congregatio ipsa, vivente adhuc legifero fundatore, non modo in Hispania sed in aliis quoque nationibus propagines suas effuderit. Sexagesimum suae aetatis annum agens, Dei Famulus, arrepta Concilii Vaticani, quod anno millesimo octingentesimo septuagesimo habitum est, occasione, Romam se contulit, dogmatis Infallibilis Romani Pontificis Magisterii actuosus propugnator; sed apoplexiae accessu correptus, Galliam repetiit; ibique in coenobium S. Mariae de Monte Frigido, Carcassonensis dioecesis intra fines, secessit; in eodemque exul patria e vita religiosissime migravit die XXIV m. Octobris anno memorato millesimo octingentesimo septuagesimo. Ubi primum meliora tempora visa sunt, Venerabilis Famuli Dei Corpus, in patriam delatum pompa triumpho simillima, in Vicensi templo Nostrae Dominae a Mercede penes sacellum Immaculato Virginis Mariae Cordi dicatum atque splendido in mausoleo, quod Patri dilectissimo alumni eius comparaverant, conditum est. Ob virtutum vero famam, qua vitam adhuc mortalem agens Famulus Dei inclaruerat, nec non ob caelestia quoque prodigia, quibus tum ante tum post eius obitum Deus Servi sui sanctitatem confirmare tradebatur, de Beatorum caelitum honoribus ipsi Servo Dei decernendis, processibus Ordinariis iam anno MDCCCLXXXVII initis et de more confectis, penes Sacrorum Rituum Congregationem Causa agitari coepta est, ita ut per decretum

die IV m. Decembris an. MDCCCXCIX editum, rec. mem. Leo Pp. XIII Decessor Noster introductionis Causae Commissionem manu propria signaverit; eademque, introducta cum fuerit, minoribus interea superatis iudiciis, adeo deinceps progressa est, ut mox etiam super Venerabilis Servi Dei Antonii Mariae Claret virtutibus disceptari coeptum sit; quas tanquam heroica qualitate praeditas atque exornatas Nos ipsi anno MDCCCCXXVI octavo idus Ianuarias sollemniter adprobavimus et declaravimus. Agitata dein quaestione de miraculis quae a Deo patrata ferebantur per eiusdem Venerabilis intercessionem, post duas Congregationes, antepraeparatoriam nempe et praeparatoriam, nec non aliam generalem congregationem, quae coram Nobis die decima tertia mensis Februarii huius anni habita est, rebus omnibus acerrimo iudicio investigatis, Nosmetipsi, die decima octava praefati mensis, nempe Dominica prima Quadragesimae, miracula proposita constare sollemniter declaravimus, ulteriusque proinde in casu procedi posse. Cum igitur esset de heroicis virtutibus deque miraculis prolatum iudicium, illud discutiendum supererat, num Venerabilis ipse Dei Famulus inter Beatos caelites recensendus *tuto* foret. Hoc dubium propositum est a dilecto filio Nostro Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Verde, hodierno Causae Relatore, in generalibus comitiis coram Nobis habitis in Aedibus Vaticanis die vicesima mensis Februarii memorati, omnesque qui aderant, tam Cardinales quam Sacrorum Rituum Consultores, unanimi consensu affirmative responderunt. Nos vero in re tanti momenti Nostram aperire mentem distulimus donec enixis precibus a Patre luminum subsidium posceremus. Quod cum impense fecissemus, tandem die vicesima quarta nuperrime praeterita, nempe die festo S. Matthiae Apostoli, Eucharistico Sacro rite litato, adstantibus dilectis filiis Nostris Camillo Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Laurenti, qui Sacrae Rituum Congregationi praepositus est, et Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Verde, Causae Relatore, nec non dilectis filiis Alfonso Carinci, Congregationis Rituum a secretis, et Salvatore Natucci, generali Sanctae Fidei promotore, sollemniter ediximus *tuto* procedi posse ad Venerabilis Famuli Dei Antonii Mariae Claret beatificationem. Quae cum ita sint, Congregationis praesertim Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis B. Mariae Virginis vota implentes, apostolica Nostra auctoritate, praesentium Litterarum tenore facultatem facimus ut idem Venerabilis Dei Servus Antonius Maria Claret, Archiepiscopus S. Iacobi de Cuba dein Traianopolitanus, Fundator Congregationis praelaudatae Missionariorum Filiorum ab Immaculato Corde Mariae, Beati nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus ac lipsana seu relliquiae, non tamen sollemnibus in supplicationibus deferenda, publice fidelium venerationi proponantur; itemque permittimus ut

eiusdem Servi Dei imagines radiis decorentur. Praeterea eadem auctoritate Nostra largimur ut de eo quotannis Officium recitetur de Communi Confessorum Pontificum cum lectionibus propriis, per Nos adprobatis, et Missa propria, per Nos pariter adprobata celebretur, servatis rubricis, sed tamen in dioecesibus dumtaxat Vicensi, in qua Dei Famulus natus est, Carcassonensi, in qua ipse migravit ad Dominum, atque in S. Iacobi de Cuba archidioecesi quam ipsemet tam sanctissime moderatus est, nec non in templis ac sacellis, ubique terrarum sitis, quibus Congregatio Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis B. Mariae Virginis atque Institutum Religiosarum Docentium a Maria Immaculata utuntur, ab omnibus fidelibus, qui horas canonicas recitare teneantur, et, quod ad Missas attinet, ab omnibus presbyteris tam saecularibus quam regularibus ad templa sive sacella, in quibus festum agitur, convenientibus. Denique concedimus ut sollemnia Beatificationis Venerabilis Dei Servi Antonii Mariae Claret, Archiepiscopi Cubani dein Traianopolitani ac fundatoris Congregationis Missionariorum praelaudatae, supra dictis in dioecesibus celebrentur, nec non in templis sive sacellis memoratae Congregationis memoratique Instituti, diebus legitima auctoritate designandis, intra annum ab eisdem sollemnibus in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana peractis. Non obstantibus Constitutionibus atque Ordinationibus Apostolicis, nec non decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuslibet. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis etiam impressis, dummodo manu Secretarii enunciatae Sacrorum Rituum Congregationis subscripta sint, atque eiusdem Congregationis sigillo munita, eadem prorsus fides adhibeatur in disceptationibus quoque iudicialibus, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris die XXV m. Februarii, an. MCMXXXIV, Pontificatus Nostri decimo tertio.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status.*

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

DECRETUM

DAMNATUR LIBER FRIDERICI SCHMIDTKE CUI TITULUS: «DIE EINWANDERUNG ISRAELS IN KANAAN».

Feria IV, die 7 Martii 1934

In generali consessu Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii, Emi ac Revmi Domini Cardinales rebus fidei ac morum tutandis praepositi damnarunt atque in Indicem librorum prohibitorum inserendum mandarunt librum qui inscribitur:

FRIEDRICH SCHMIDTKE, *Die Einwanderung Israels in Kanaan*. Breslau, 1933.

Et sequenti Feria V, die 8 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. D. Pius divina Providentia Pp. XI in solita audientia R. P. D. Adsessori Sancti Officii impertita, relatam Sibi Emorum Patrum resolutionem approbavit, confirmavit et publicandam iussit.

Datum Romae, ex Aedibus Sancti Officii, die 9 Martii 1934.

I. Venturi, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia Papa XI, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

23 Decembris 1933. — Cathedrali Ecclesiae Antofagastensi praefecit R. D. Alfridum Cifuentes, ex archidioecesi S. Iacobi de Chile.

24 Martii. — Cathedrali Ecclesiae Indianapolitanae, R. P. D. Iosephum Elmerum Ritter, hactenus Episcopum Hippenum.

— Cathedrali Ecclesiae Desmoinensi, R. D. Geraldum Bergan, Antistitem Urbanum, parochum ecclesiae cathedralis Peoriensis.

— Cathedrali Ecclesiae Cajazeirasensi, P. D. Ioannem de Matha Amaral, parochum in dioecesi Nazarensi.

— Titulari episcopali Ecclesiae Hippenae, R. D. Vedastum Pinto, Vicarium generalem archidioecesis S. Pauli in Brasilia, quem deputavit Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Iosephi Marcondes Homem de Mello, Episcopi S. Caroli de Pinhal.

27 Martii. — Cathedrali Ecclesiae Puteolanae, R. D. Alfonsum Castaldo, Praepositum-parochum S. Mauri Abbatis in oppido *Casoria* (Neapolitan.).

4 Aprilis. — Metropolitanae Ecclesiae Granatensi, R. P. D. Augustinum Parrado et Garcia, hactenus Episcopum Palentinum.

SACRA CONGREGATIO ORIENTALIS

INSTRUCTIO

PRO SACERDOTIBUS BYZANTINI RITUS SUPER LITURGICA BINATIONE

Bis in die Sacrum celebrare nusquam licet, nisi Apostolica Sedes vel per se vel per Ordinarium, gravibus de causis, facultatem scripto dederit.

Sacerdos, qui ex legitima facultate eodem die bis Sacrum facit, praescriptiones sequentes fideliter servet:

1. In prima liturgia, cum tempus advenerit consumendi sacras Species quae post Communionem fidelium superfuerint, easdem de sacro disco directe sumat, aut una cum ceteris fragmentis diligenter colligat et in calicem iniiciat.

2. Dein pretiosissimum Sanguinem attente ac reverenter sumat, curans ne quid in ore et parietibus calicis remaneat. Quo vero facilius guttulae Sanguinis, forsitan calicis parietibus inhaerentes, in imum coalescant, calicem super prothesim deponat, et postea intus inspiciat num aliquid remanserit quod iterum sit sumendum.

3. Si secunda liturgia cum eodem calice et in eadem ecclesia celebretur, tunc sacerdos vinum et aquam ad purificationem perficiendam non infundat, neque calicem abstergat; sed ipsum purificatorio et velo cooperiat, et sic coopertum in prothesi relinquat usque ad secundam liturgiam; qua absoluta, calicem de more purificet. Digitos dein et labia aqua abluat, quam in aliud vas decens, ex metallo aut vitro confectum et ad hunc usum unice reservatum, transfundat et reponat. Ablutio autem sumi non debet, ne ieiunium sacramentale laedatur.

4. Si vero secunda liturgia in alia ecclesia aut cum alio calice celebretur, tunc sacerdos calicem, labia et digitos de more purificet et abstergat; ablutionem autem in aliquod vas transfundat et secum portet ut sumatur cum ablutione secundae liturgiae.

Quod si facile ablutionem secum ferre nequiverit, tunc illa in sacrarium immittatur, aut bombyce, lana vel gossipio absorbeatur, quae omnia exsiccata sedulo comburenda erunt.

5. Ablutionem primae liturgiae sacerdos sumere poterit etiam postridie in prima ecclesia, cum secunda liturgia in alia celebrata sit.

6. Cum calix, qui primae liturgiae inserviit, purificatus fuerit vino et aqua, et purificatorio abstersus, in aliam ecclesiam deferri potest ad iterum celebrandum, si haec proprio calice careat.

7. Si adsit Diaconus, cum semel in die Communionem recipere queat, in hac unica liturgia in qua communicaverit, sacras Species panis et vini, quae superfuerint, ipse consumat; vasa vero sacra, labia digitosque abluat et ablutionem sumat iuxta rubricas liturgiae: sacerdos autem digitos et labia tantum purificet ut supra dictum est.

8. Sacerdos pro secunda celebratione nullimode praesumat stipem accipere, ne turpis quaestus suspicionem praebeat, sed eam applicet vel pro populo, vel ad mentem Episcopi, vel suam. Fas esto autem aliquam retributionem ex titulo extrinseco percipere.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Orientalis, die prima Februarii anno 1933.

✠ A. Card. SINCERO, Episcopus Praen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

I. Cesarini, *Adsessor.*

SACRA CONGREGATIO CONCILII

ROMANA

DIVISIONIS FRUCTUUM ET DISTRIBUTIONUM CHORALIUM

Die 4 Februarii 1933

SPECIES FACTI. — Capitulum S. Mariae in Via Lata de Urbe, ex indulto Apostolico, nonnisi diebus dominicis et festis de praecepto, i. e. circiter per 80 tantum dies in anno, servitio chorali adstringitur. Qua de causa sequentia dubia huic Sacrae Congregationi proposita sunt solvenda:

I. Utrum divisio fructuum praebendae, sive haec in distributionibus tantum consistat sive non, in *dies naturales* an potius in *dies servitii* sit facienda in Capitulis ubi quotidianum chori servitium non exsistit;

II. Utrum distributiones quotidianae in praedictis Capitulis dividendae sint per *dies naturales* an per *dies servitii*.

SYNOPSIS DISCEPTATIONIS. — *Iure communi*, servitium chorale persolvendum est *quotidie*, sicuti quotidie officium divinum omnes clerici, sacris ordinibus initiati vel beneficio ecclesiastico praediti, recitare tenentur (can. 135, 414, 1475). Haec obligatio servitii choralis *singulis diebus* persolvendi obstringit tum Capitulum tum omnes et singulos canonicos ceterosque beneficiatos.

Iure particulari vero servitium chorale potest esse intermissum, seu non quotidianum, quod verificatur indulto S. Sedis vel fundationis lege. Huiusmodi oneris relaxatio habetur, vel quatenus, manente penes Capitulum obligatione quotidie divina officia persolvendi, singuli canonici aliique beneficiati non tenentur quotidie choro interesse, sed per turnum (i. e. mediariam, tertiariam, etc.) servitium praestant; vel quatenus obligatio quotidie persolvendi divina officia in choro cessat non solum pro singulis capitularibus, sed etiam pro ipso Capitulo, cum ex lege fundationis vel ex peculiari S. Sedis indulto divina officia in choro sint persolvenda statis dumtaxat anni temporibus, ex. gr., diebus dominicis et festis de praecepto.

Ad norman canonis 395 § 1, in Capitulis in quibus nullae sunt *distributiones* vel ita tenues ut verisimiliter negligantur, separanda est tertia pars fructuum, proventuum, obventionum quae ex dignitatibus, canonicatibus, officiis aliisque ecclesiae capitularis beneficiis percipiuntur, in quotidianas distributiones convertenda. Si vero omnes praebendae fructus in distributionibus consistant, tunc distributiones ipsae in tres partes divi-

dendae sunt, quarum duae tertiae partes locum tenent praebendae huiusque reditus repraesentant; tertia autem pars in quotidianas distributiones impendenda erit (cfr. can. 418 § 3; 421 § 2). Quae disciplina etiam ante Codicem vigebat (cfr. Conc. Trid., sess. XXI, cap. 3, *de reform.*; Pitonius, *Disceptationes ecclesiasticae,* discept. 34, n. 1; Garcia, *De beneficiis,* part. III, cap. 2, n. 440).

Ubi distributiones quotidianae non habentur, Episcopus in dignitates, canonicos et ceteros beneficiatos a choro illegitime absentes statuere debet mulctas pecuniarias, quae « distributionibus respondeant eorumque locum teneant » (can. 395 § 2).

Si chorale servitium sit quotidianum, palam est fructus praebendae, sive consistant in distributionibus tantum sive in bonis peculiaribus et distinctis, dividendos esse in dies naturales, quia beneficium datur propter officium sacrum, quod in casu quotidie impleri debet. Igitur fructus praebendae dividendi sunt in 365 partes.

At etiam ubi servitium chorale non est quotidianum, vel ex legis fundatione vel ex speciali indulto S. Sedis, divisio fructuum praebendae in dies naturales est facienda, nam reditus beneficiales non sunt adnexi servitio chorali, sive quotidiano sive non, sed titulo sive officio. Nam officium sacrum, subiective spectatum, ut ait Wernz, *Ius Decret.*, tom. II, n. 240, est: « ius clerico a competente Auctoritate ecclesiastica legitime concessum nomine proprio et stabili quadam ratione exercendi iura et onera spiritualia ex institutione Christi vel Ecclesiae gradui iurisdictionis adnexa. De ratione igitur stricti officii ecclesiastici est ordinaria quaedam potestas ecclesiastica, quae quamvis primo loco et propriissime in officio ecclesiastico comprehendat iurisdictionem ordinariam, tamen iura quoque ordinis et administrationis adnexa includit, si verbum officii ecclesiastici absolute et simpliciter adhibeatur ».

Item Schmalgzrueber, lib. III, part. I, tit. IV, n. 76, ad dubium: « quomodo distributiones quotidianae distinguantur a fructibus praebendarum », sic respondit: « quod vero fructuum nomen, ut plerumque solet, sumatur specifice, plurimum ab illis distributiones quotidianae differunt; nam fructus in hac significatione sunt proventus annui, qui *in fixo* consistunt, et a canonicis propter annuam residentiam dantur absque respectu ad singulas in choro praesentias ». Contra distributiones quotidianae non consistunt *in fixo*, sed cum ratione interessentiae in divinis dentur, ab aliquibus plures, ab aliis pauciores percipiuntur, prout quisquis frequentior, vel remissior in divinis fuit ». Et Leurenius, *Forum beneficiale*, lib. I, quaest. IX, sic explicat: « Porro dum (fructus praebendae) dicuntur dari ob spirituale officium, vel etiam, ut Lott., l. c., n. 25, ait, ob spiritualis officii

temporalem retributionem, ita accipiendum non est, ac si dentur in compensationem et pretium, sed in sustentationem talium personarum, ut eae a cura sibi providendi liberae, Deo melius vacari queant; Garc., X, p. 1, c. 2, n. 60 ».

Quoad vero *distributiones* proprie dictas, manifestum est eas per *dies servitii* dividendas esse. Id ex ipsa earum natura patet. Nam distributiones sunt quaedam stipendia seu emolumenta ob singulas praesentias in choro assignata, i. e., portiones ecclesiasticorum redituum, quae inter capitulares praesentes dividuntur. Attenditur proinde praesentia, quae potest esse vel physica seu realis, vel iuridica seu per fictionem iuris, quatenus quis revera a choro abest, at nihilominus censetur a lege uti praesens in ordine ad fructus praebendae percipiendos vel etiam ad distributiones lucrandas. Porro praesentia supponit necessario chorale servitium, et cum eo ita absolute stricteque coniungitur, ut ad illo seiungi nullo pacto queat, cum eatenus quis censeatur praesens vel absens, quatenus intersit necne chorali servitio.

Hinc est quod ex Concilio Tridentino (Sess. XXI, cap. 3, *de reform.*) distributiones dicuntur dividendae «inter dignitates obtinentes et ceteros divinis interessentes », seu inter capitulares: « qui statis horis interfuerint » (Sess. XXIV, cap. 12, *de reform.*, can. 394 § 3, 395).

Distributiones quotidianae percipiuntur quotidie, et pro singulis horis, inter praesentes quibusdam tantum diebus et pro peculiaribus functionibus, et tam illae quam istae nonnisi *ratione servitii choralis*. Unde Barbosa (*De canonicis et dignitatibus*, cap. 21, n. 5) docet: « tribuuntur (distributiones) illis dumtaxat, qui ecclesiis inserviunt et pro ratione servitii ». Proinde ambigendum non est quin distributiones huiusmodi dividendae sint in dies servitii.

Resolutio. – His itaque perpensis, in plenariis huius Sacrae Congregationis comitiis diei 4 Februarii 1933 proposita sunt dubia:

I. *Utrum duae tertiae partes distributionum, quae locum tenent praebendae, dividendae sint per dies naturales, an per dies servitii, in casu;*

II. *Utrum distributiones quotidianae dividendae sint per dies naturales, an per dies servitii, in casu.*

Porro Emi Patres respondendum censuerunt:

Ad I. *Affirmative ad primam partem, negative ad secundam.*

Ad II. *Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.*

Facta autem postridie Ssmo Dño Nostro Pio Pp. XI per infrascriptum Sacrae Congregationis Secretarium relatione, Sanctitas Sua datas resolutiones approbare et confirmare dignata est.

I. Bruno, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

PROVISIO ECCLESIARUM

Singulis ut infra datis decretis Sacri Consilii Christiano Nomini propagando, Ssmus Dnus Noster Pius div. Prov. Pp. XI, dignatus est sequentes providere Ecclesias videlicet:

27 Octobris 1933. — Titulari episcopali Ecclesiae Camulianensi praefecit, R. D. Ioannem Bernardum Kevenhoerster, Praefectum Apostolicum de Bahama.

9 Ianuarii 1934. — Titulari episcopali Ecclesiae Olbiensi, R. P. D. Ludovicum Iustinum Gumy, hactenus Episcopum Portus Victoriae.

1 Februarii. — Cathedrali Ecclesiae Candiensi, R. P. Iacobum Inglese, Ord. Fratrum Minorum Capuccinorum (fr. Laurentium a Salemi).

— Cathedrali Ecclesiae Nagporensi, R. D. Ludovicum Franciscum Gayet, ex Societate Missionariorum S. Francisci Salesii, Annecien.

— Titulari episcopali Ecclesiae Trisipensi, R. D. Ioannem Gualterium Panis, ex Missionariis Ss. Cordis Iesu quem constituit Vicarium Apostolicum de Celebes.

— Titulari episcopali Ecclesiae Oeensi, R. D. Camillum Verfaillie, ex Societate Presbyterorum Ss. Cordis, quem constituit Vicarium Apostolicum de Stanley-Falls.

26 Februarii. — Titulari episcopali Ecclesiae Ceramensi, R. P. Valentinum (Camillum) Stappers, O. F. M., quem constituit Vicarium Apostolicum de Lulua et Katanga centrali.

— Titulari episcopali Ecclesiae Metellopolitanae, R. D. Bernardum Hilhorst, ex Congregatione Spiritus Sancti, quem constituit Vicarium Apostolicum de Bagamoyo.

— Titulari episcopali Ecclesiae Tegaeae, R. D. Iosephum M. Preciado Nieva, ex Congregatione Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis Mariae, quem constituit Vicarium Apostolicum de Darien.

— Titulari episcopali Ecclesiae Uthinensi, R. D. Oscar Morin, ex Societate Missionariorum Africae (vulgo *Pères Blancs*), quem constituit Vicarium Apostolicum de Navrongo.

— Titulari episcopali Ecclesiae Vartanensi, R. D. Leonem Taylor, ex Societate Lugdunensi pro Missionibus ad Afros, quem constituit Vicarium Apostolicum Nigeriae occidentalis.

26 Februarii 1934. — Titulari episcopali Ecclesiae Balianensi, R. D. Georgium Six, ex Congregatione Missionariorum Immaculati Cordis B. M. V. (de Scheut), quem constituit Vicarium Apostolicum Leopoldopolitanum.

— Titulari episcopali Ecclesiae Sinnensi, R. D. Iosephum Vanderhoven, ex eadem Congregatione, quem constituit Vicarium Apostolicum de Boma.

II

NOMINATIONES

Sacra Congregatio de Propaganda Fide, successivis datis decretis, ad suum beneplacitum renunciavit:

12 Ianuarii 1934. — R. P. Theodorum Koenig, e Pia Societate Societate Missionum ven. V. Pallotti, *Praefectum Apostolicum districtus occidentalis Promontorii de Bona Spe.*

— R. P. Thomam Hughes, e Societate Lugdunensi pro missionibus ad Afros, *Praefectum Apostolicum Nigeriae septemtrionalis.*

19 Ianuarii. — R. P. Henricum Martinum Mekkelholt, ex Sacerdotibus Ss. Cordis Iesu, *Praefectum Apostolicum de Bengkoelen.*

26 Ianuarii. — R. P. Patricium O'Donohoe, ex Societate Missionariorum a S. Ioseph (de Mill-Hill), *Praefectum Apostolicum de Kafiristan.*

23 Februarii. — R. P. Thomam Tien, ex Societate Verbi Divini (de Steyl), *Praefectum Apostolicam de Yangku in Sinis.*

III

DESIGNATIO

Ad normam can. 1594 § 3, Praefectus Apostolicus de Nijgata pro appellationibus a suo tribunali in secunda instantia designavit curiam Archiepiscopi Tokyensis; quam designationem Beatissimus Pater, in Audientia diei 1 Februarii 1934, ratam habere dignatus est.

SACRA CONGREGATIO RITUUM [1]

I

TAURINEN.

CANONIZATIONIS B. IOSEPHI BENEDICTI COTTOLENGO, CONFESSORIS, CANONICI FUNDATORIS INSTITUTI TAURINENSIS PARVAE DOMUS A DIVINA PROVIDENTIA.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis, post indultam eidem Beato ab Apostolica Sede venerationem, constet in casu et ad effectum de quo agitur.

Divino Spiritus Sancti eloquio per Isaiam edocemur: *Frange esurienti panem tuum, et egenos vagosque induc in domum tuam: cum videris nudum operi eum et carnem tuam ne despexeris* (Is. 58, 7). Contra Iudaeorum hypocrisim propheta vocem suam levabat ut ostentata ieiunia sine proximi dilectione reiiceret. Quum autem Deus sit omnium pater, cunctosque homines e communi eodemque stipite traxerit ut in sortem filiorum eius reciperentur, profecto qui proximum non diligit atque indigenti opem denegat, *carnem suam*, testante propheta, *despicit*.

Postquam vero in Evangelica lege caritatis praeceptum ipsius Christi Domini exemplo et doctrina firmatum perfectumque est, innumeri fuere qui divini Redemptoris vestigia sequuti mirabilia erga proximos operati sunt, *spectaculum facti mundo et Angelis et hominibus* (I Cor. 4, 9). Elapso saeculo ad ruinas reficiendas, quas civiles et sociales perturbationes in Europa congesserant, plures Deus insignes viros et feminas suscitavit, qui tum doctrinae vi, tum praecipue caritatis operibus christianam fidem collapsam et caritatem paene emortuam vivificarent. Quos inter, in Pedemontana Italiae regione, tres eminent insignes viri, spiritualis necessitudinis vinculis arcte inter se coniuncti, beatorum fastis iam adlecti: Iosephus Cafasso, Ioannes Bosco et Iosephus Benedictus Cottolengo, quorum alter iam ad solemnis Canonizationis honores in eo est ut mox perveniat, indicta iam a Ssmo D. N. die, tertius vero, hodierno hoc decreto de divino miraculorum testimonio eius sanctitatem comprobante, ad eam feliciter properare videtur.

[1] Pag. 101 in titulo, loco eius quod est «Ss. Assumptionis» legatur «Bonaeren.».

Iosephus Benedictus, ex piissimis parentibus, primus duodecim inter fratres die Sanctae Crucis Inventioni sacra anno Domini 1786 Braydae in Astensi dioecesi natus est et insequenti die baptismi lavacro ablutus. Praevenerat Deus pueruli animam gratia sua, eique felicia vocationis suae germina indiderat. Sane quum vix quinquennis puer cubicula domus quaquaversus intentus metiretur, sciscitanti matri ecquid ageret, respondit: « aetate maior quum fuero in omnibus hisce cubiculis pauperes infirmos collocabo ».

Equidem cum beato Iob dicere poterat: *Ab infantia mea crevit mecum miseratio, et de utero matris meae egressa est mecum* (Iob. 31, 18). Sacerdos et Canonicus Taurinensis Ecclesiae Sacratissimi Corporis Christi factus, B. M. V. instinctu derelictorum patrem se a Deo esse selectum cognovit. Quare mirabilem illam *Parvam Domum a divina Providentia* Augustae Taurinorum fundavit, in qua, nulla quaesita stipe, sed solo divinae Providentiae succurrente auxilio, miselli omne genus ingenti numero hospitio reciperentur et victus, vestes aliaque ad vitam necessaria eis suppeditarentur. Quod usque modo, obstupescente mundo, post elapsum iam saeculum mirabiliter servatur. Anno 1842 die 30 Aprilis mensis ad superos evolavit.

Sanctitatis fama, eo emortuo, adeo increvit, ut tum Ordinaria auctoritate tum Apostolica seu super virtutibus seu super miraculis processus adornarentur, et Benedicti XV fel. m. auctoritate, Beatificationis honores eidem die 29 Aprilis mensis, anno 1917, late adhuc flagrante teterrimo bello, collati. Quum nova prodigia a Deo ad Beati invocationem patrata visa sint, Apostolicae inquisitiones, Augustae Taurinorum super quatuor sanationibus sunt peractae, duabus ex his variis de causis sepositis. De horum processuum iuridica servata forma diebus 12 Iulii mensis anno 1932 et 28 Novembris mensis sequentis anni ab Sacra Congregatione editum est decretum. Ambae quae propositae sunt mirabiles sanationes Augustae Taurinorum evenerunt.

Soror Beniamina, in saeculo Amabilis, Stradiotto, e Vincentiana Familia a Beato Iosepho Benedicto instituta, Februario mense elapsi anni influentiali febri fuit affecta, cui purulenta successit otites et postea gravis mastoidites. Haec omnia in oppido « Thiene » Patavinae dioecesis primum contigerunt. Medicus huius loci, nec non alii otoiatrae seu Patavii, seu postea Taurini, quo Soror infirma translata est, necessariam esse chirurgicam operationem edixerunt, et circa aurem die 30 Martii mensis capilli tonsi ut libera ferro via pararetur. Soror Beniamina ferventissime Beatum exoravit ut sanationem a Deo impetraret, infirmae auri autem strophiolum, quod urnam corpus Beati continentem tetigerat, apposuit una cum eiusdem

imagine, doloribus atrociter eam, hora post meridiem octava, adhuc torquentibus. Iterata Beati invocatione, per unius horae spatium placide obdormivit. Dein, expergefacta, omnia morbi symptomata ex toto evanuisse persensit.

Miraculum duo medentes, et tres periti ab hac Sacra Congregatione adlecti unanimiter conclamant.

Altera, quae uti prodigio tribuenda ab actoribus proposita est sanatio, Margaritam Bocca, Francisci Massimino uxorem, respicit. Mulier haec annos nata viginti quatuor, in dystocia, quae eam per quadraginta octo horas vexavit, et a qua per laboriosissimam chirurgicam actionem liberata fuit, parietalis membranae lacerationem est passa, quae fistulam cistocolpicam efformavit, duorum centimetrorum diametro. Magnae notae chirurgus ter, dissecto quoque ventre, manus, ut fistulam occluderet, apposuit, sed incassum, et sanatio naturae viribus aut chirurgicae arti omnino impossibilis edicta.

Deficiente humana spe, infirma, eius soror, Vincentianae Sorores ex instituta a B. Iosepho Benedicto familia, quibus infirmarum cura in clinica domo, in qua Margarita versabatur, concredita est, eumdem Beatum ferventissime deprecatae sunt: apposita infirmae corpori de Beati reliquiis particula. Haec die vicesima mensis Maii anno 1931 hora serotina septima cum dimidio facta sunt. Margarita tranquillo somno corripitur. Summo sequentis diei mane Margarita perfecte sanata expergiscitur. Miraculum chirurgi medentes et peritus physicus, nec non tres periti ex officio concorditer agnoscunt.

De his sanationibus in triplici iudicii sede, ut ius est, fuit disceptatum: nempe die 13 Decembris mensis elapsi anni coram Rmo Cardinali Alexandro Verde, Causae Ponente seu Relatore; die 23 Ianuarii mensis anni huius, coram Rmis Cardinalibus, demum coram Ssmo D. N. die 13 Februarii. In qua Generali Congregatione idem Rmus Cardinalis Relator dubium proposuit discutiendum: *An et de quibus miraculis post indultam eidem Beato ab Apostolica Sede venerationem constet in casu et ad effectum de quo agitur*. Rmi Cardinales, Officiales Praelati et PP. Consultores, suum quisque edidere suffragium, quod benigne Beatissimus Pater excepit. Suam autem sententiam hac die proferre voluit 18 Februarii, Dominica prima sacratissimae Quadragesimae.

Quare ad se acciri iussit Rmos Cardinales Camillum Laurenti S. R. C. Praefectum, et Alexandrum Verde Causae Ponentem seu Relatorem, nec non R. P. Salvatorem Natucci Fidei Promotorem Generalem meque infrascriptum Secretarium, et, Eucharistico Sacrificio devotissime litato, edixit: *Constare de duobus miraculis, a Deo per Beati Iosephi Benedicti Cottolengo*

intercessionem patratis, nempe: de instantanea perfectaque sanatione sive Sororis Beniaminae Stradiotto a gravi mastoidite ab otite, sive Margaritae Massimino Bocca ab incurabili fistula cisto-colpica.

Hoc autem decretum promulgari et in acta S. R. C. referri mandavit. Romae, die 18 Februarii anno Domini 1934.

C. Card. Laurenti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

II

VICEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI ANTONII MARIAE CLARET, ARCHIEPISCOPI TRAIANOPOLITANI, FUNDATORIS CONGREGATIONIS MISSIONARIORUM FILIORUM IMMACULATI CORDIS B. M. V.

Super dubio

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur

Quem Apostolus Paulus in Epistola ad Corinthios (2. Cor. 6, 1-10) quae in sacratissimae huius diei liturgia legitur, perfectum typum Dei ministri tradit, illum mirabiliter expressum conspicimus in Venerabili Servo Dei Antonio Maria Claret y Clarà catholicae Hispaniae nobilissimo sanctitate filio. Is enim *gratiam Dei non in vacuum* recipiens, fortiter patiendo, atque alacriter laborando, omnigenasque virtutes strenue exercendo, ad altissimum heroicae perfectionis culmen, praesertim in apostolico munere obeundo, pervenit.

Anno 1807 in oppido Sallent, Vicensis dioecesis in Catalaunia, quintus inter undecim filios ex piis honestisque parentibus natus cum matris lacte eam pietatem large hausit, quae postea tam vivide in eo effulsit. Sacerdos factus ministerio verbi Dei praedicandi totus incubuit maximo cum animarum lucro. Congregationem Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis B. M. V. vix fundaverat, quum anno 1850 Archiepiscopus S. Iacobi de Cuba electus sequentis anni initio suae archidioecesis regimen suscepit, eamque brevi temporis spatio ter laboriose lustravit, innumeras animas Deo reconcilians et ecclesiasticam disciplinam firmans. Quod iram nefariorum hominum in eum concitavit, instigante diabolo, qui nullum non movit lapidem ut sancti Praesulis egregia facinora impediret, morte etiam ei pluries intentata, a qua tamen evidenti divinae Providentiae praesidio fuit ereptus. In Hispanias post sex annos rediit, confessarii Reginae Isa-

bellae II munere functurus. Quam sancte hoc gesserit ministerium aperte ostendit regiae aulae stupenda morum, eo hortante, reformatio, nunquam interim intermissa verbi Dei praedicatione, frequentissimo populo ad eum inexplebili studio audiendum accurrente.

Oecumenico Concilio Vaticano interfuit, et pro Pontificiae infallibilitatis dogmate definiendo strenue adlaboravit. Seditione in Hispania adhuc flagrante exsul, in Cisterciensi monasterio Fontis Frigidi in Gallia, sanctissimam animam die 24 Octobris anno Domini 1870 Deo reddidit.

Insignis hic vir, iuxta Pauli monitum quod innuimus, perfecte se exhibuit sicut verum *Dei ministrum in multa patientia, in tribulationibus, in angustiis, in plagis, in laboribus, in vigiliis, in ieiuniis, in scientia* (plures enim ad animarum aedificationem libros conscripsit), *in longanimitate, in suavitate, in caritate, in verbo veritatis* (*verbum* enim *Dei* in eo *non erat alligatum*), *per arma iustitiae, per gloriam et ignobilitatem, per infamiam et bonam famam.*

Hanc Servi Sui in adimplendis officiis fidelitatem pluribus Deus donis cumulavit sive dum viveret, sive post mortem. Quare, sanctitatis fama percrebescente, plures Ordinariorum auctoritate constructi sunt processus, et a Leone XIII fel. rec. introductionis causae Commissio anno 1899 signata fuit. Apostolicis peractis inquisitionibus, virtutes huius servi Dei heroicas fuisse anno 1926 fuit decretum. Super nonnullis sanationibus, quae ad eius intercessionem supra naturae leges ferebantur acceptae Apostolica auctoritate fuerunt adornati processus: quumque altera ex his sanationibus fuerit seposita, nova suffecta est. De sanationibus itaque nunc agitur Xaveriae Mestre y Cornadó, quae postea in Instituto Filiarum Dominae Nostrae a B. Ioanna de Lestonnac fundato nomen Sororis Mariae a Doloribus assumpsit, nec non Sororis Benignae Sibila Alsina e Philippinarum Instituto.

Puella Xaveria, 15 annos nata, Maio mense anno 1897, dum Ilerdae in Hispania variolarum contagium grassabatur, eo morbo fuit affecta, qui adeo invaluit ut in pessimam formam abierit variolarum, ut aiunt, confluentium, medentis iudicio mortis periculo fere imminente. Hisce in adiunctis mater particulam ex Ven. Antonii Claret reliquiis filiolae corpori applicuit, ferventer Immaculatum B. M. V. Cor deprecans, ut per eiusdem venerabilis intercessionem Xaveria sanitatem recuperaret. Vix particula haec fuit applicita, puella somno corripitur, quo perdurante mater advigilans variolarum papulas exsiccari, crustasque decidere vidit. Haec per noctem evenere. Mane facto, medicus, quum perfecte sanatam puellam invenisset nullumque variolarum symptoma persistere, miraculum sine haesitatione agnovit. Praeteriti morbi nullum permansisse vestigium periti

physici testantur. Tres periti ex officio plene in diagnosi, in prognosi et in miraculo agnoscendo concordant.

Ulcus in pylorica regione a Novembri mense anno 1926 Sororem Benignam Sibila Alsina, e Sororum Philippinarum Instituto, tentare coepit, quod per tres annos et ultra eam adeo vexavit, ut curantes medici, quasi ultimum sanationis tentamen, chirurgicam operationem necessariam esse duxerint. Quae tamen ob extremam infirmae debilitatem perfici nequivit. Quum incassum curationes cessissent, nullaque fere sanationis spes affulgeret, ab infirma et a consororibus ad sanationem obtinendam fervidae sunt precationes ad Deum per Ven. Antonii Claret intercessionem porrectae, novendialibus precibus die 11 Maii anno 1930 inceptis. Sequenti mane, dum ceterae Sorores Sacro adstabant, Benigna morbum e stomacho quasi divelli sensit; continuo vires restitutae exinde facilis ciborum sine dolore digestio et promptus ad regularem observantiam reditus. Perfectam fuisse sanationem medicus a curatione eamque plene perseverare periti physici, qui tres post annos eam inspexerunt, testati sunt.

Miraculo hanc sanationem tribuunt duo curantes medici et tres ex officio periti a sacra hac Congregatione adlecti.

De priori sanatione, una cum alia quadam postea seposita, disceptatum est in tribus de more Congregationibus, diebus 29 Octobris mensis anno 1929, 27 Ianuarii anno 1931 et 3 Maii anno 1932, in quarum postrema Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens seu Relator, coram Ssmo D. N. Dubium proposuit discutiendum: *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur*. Beatissimus Pater, auditis tum Rmorum Cardinalium tum Praelatorum Officialium et PP. Consultorum suffragiis, alterum, quod exhibebatur miraculum, seponendum decrevit. Quapropter post noviter institutas super alia, quae est Sororis Benignae, sanatione, inquisitiones, de ea pariter in triplici iudicii sede actum est. Antepraeparatoria Congregatio apud Rmum Cardinalem Ponentem die 2 Ianuarii hoc anno habita fuit, Praeparatoria die 23 eiusdem mensis, Generalis vero coram Ssmo D. N. die 13 Februarii. In qua idem Rmus Cardinalis Dubium discutiendum proposuit: *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur*. Rmi Cardinales, ceterique suum edidere suffragium; Sanctissimus vero Pater suam sententiam de utroque miraculo edere in hanc distulit diem 18 Februarii, Dominicam I sacratissimae Quadragesimae. Ad se itaque Rmos Cardinales Camillum Laurenti S. R. C. Praefectum, et Alexandrum Verde, Causae Ponentem, accivit una cum R. P. Salvatore Natucci, Fidei Promotore generali meque infrascripto Secretario, et, Sacrosancto Missae Sacrificio religiosissime celebrato, pronunciavit; *Constare de duobus miraculis a Deo, intercedente Venerabili Antonio Maria*

Claret, patratis; nempe: de instantanea perfectaeque sanatione tum Xaveriae Mestre y Cornadò a variolis confluentibus, tum Sororis Benignae Sibila Alsina a gravi ulcere in regione pylorica.

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta S. R. C. referri mandavit.

Die 18 Februarii a. D. 1934.

C. Card. LAURENTI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

III

TAURINEN.

CANONIZATIONIS B. IOSEPHI BENEDICTI COTTOLENGO, CONFESSORIS, FUNDATORIS INSTITUTI TAURINENSIS PARVAE DOMUS A DIVINA PROVIDENTIA.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione duorum miraculorum post indultam eidem Beato ab Apostolica Sede venerationem, tuto *procedi possit ad sollemnem ipsius canonizationem.*

Geminata laetitia nobilissima Pedemontana regio merito exsultat, quum alter e suis filiis, sanctissimo hoc anno decurrente, ad sollemnis Canonizationis honores fauste iam properet. Porro B. Ioannes Bosco et Beatus Iosephus Benedictus Cottolengo sanctitate vitae et stupendis operibus non solum subalpinam regionem suam, sed et Italiam totam, felicem Sanctorum altricem, immo et totam Christi Ecclesiam mirifice illustrant. B. Ioannes Bosco, vir vere apostolicus, vir vere catholicus, animi sui magnitudine universum mundum Christo adducendum visus est complecti: B. Iosephus Benedictus Cottolengo ad humanas quaslibet miserias, praesertim magis despectas, amplexu suae caritatis colligendas, singulari prorsus divino actus impulsu, cor grande dilatavit, idque novo exemplo, nulla quaesita stipe omnique stabili repudiato, siquod offerretur, patrimonio. Hoc autem veluti peculiare a Deo acceptum munus, tamquam hereditatem in aevum amplificandam et perennandam, successoribus transmisit, rursus ab his illibatam transmittendam. *Parva enim domus divinae Providentiae,* Augustae Taurinorum a B. Iosepho Benedicto centum abhinc annis instituta, iisdem normis modo regitur, quibus ab ipso regebatur, et in dies, veluti perenni quodam miraculo, viget et floret. Huic arduo moliendo operi sola *caritas Christi* cor Beati urgebat. Quoniam autem *caritas,* ut scribit Augustinus (Ep. 139, 3), *quae tanquam nutrix fovet filios, non ordine amandi, sed ordine subveniendi, infirmiores fortioribus*

anteponit; ideo Beatus noster qui magis derelicti, qui magis despecti aut quavis deformitate foedi, eos ceteris praeponebat. Nemini aptius quam ei verba Iob videntur congruere: *Oculos fui caeco et pes claudo, pater eram pauperum* (Ob., 27, 15-16). Sed, vel brevissime, nonnulla de eius vita gratum est delibare.

In oppido, vulgo Bra nuncupato, provinciae Cuneensis, tunc in dioecesi Astensi, anno 1786 ortus est, eique sequenti die baptizato nomina Iosephi, Benedicti et Augustini indita sunt. Parentes eius Ioseph Antonius et Benedicta Clarotti spectatissimae virtutis in exemplum fuere, duodenosque susceptos filios in Dei timore et amore, summa adhibita cura, educavere, uti eventus comprobavit. Iosephus Benedictus inde a teneris unguiculis amore in pauperes ita iam ferebatur, ut gaudio gestiret quum eis auxiliari sibi datum esset. Divino veluti instinctu ad sanctitatem se allici persentiebat: *Ego sanctus ero: sanctum volo fieri* passim puerulus dictitabat, piumque hoc optatum benigne excepit Deus. Octo annos natus sacro chrismate delibutus, ut bonus Christi miles, qui iura sui Regis tuetur, iam inde animarum saluti pro suo posse incumbebat,vicinos quosque ad sacrum Mariale rosarium una simul recitandum invitans. Novennis sacrae synaxi admissus, saepe, prout ei datum erat, ad eam accedebat, insidias, astus, immo et apertam vim illatam a daemone, eum ab ea avertere conante, fortiter superando. Deo suaviter ad sacerdotale munus vocanti alacer obsequutus, die 8 Iunii mensis anno 1811 sacrum Presbyteratus ordinem Augustae Taurinorum suscepit. Braida primum et Cornelianum, Augusta Taurinorum postea, sacerdotalis eius zeli uberrimus fuerunt campus. Canonicus dum esset Collegiatae Ss. Trinitatis in ecclesia Ss. Corporis Domini, Septembri mense anno 1827 vocatus ad morientium sacramenta cuidam mulieri administranda, eam invenit in quodam foedissimo confugio anhelantem, circum plorantibus viro ac tribus teneris filiolis: quippe misella e Mediolano in Galliam iter faciens, Taurini gravi correpta morbo ex publicis omnibus infirmorum hospitiis reiecta, animam, omni ope destituta, iam agebat. Quo spectaculo Beatus noster tanto est commotus dolore, ut, misella vix demortua, in suam ecclesiam reversus a Beata Virgine implorandum lumen duxerit, ut clarius agnosceret quid sibi, ex voluntate Dei, factu opus esset ad tam lugendis casibus occurrendum. Itaque, licet intempesta hora, aes campanum pulsari iubet, et una cum populo Lauretanas Litanias ante altare Eiusdem sub *Gratiarum* titulo cantat. His absolutis, in sacrarium rediens: *Facta est gratia,* gaudio gestiens exclamat, *obtenta iam gratia: benedicta iterumque benedicta sit Sancta Domina nostra.* Dei comperta voluntate, domum in loco « Volta rossa » nuncupato, prope eandem ecclesiam, conduxit, inque eam, nonnullis lectis instructam,

derelictos infirmos excepit, medico, aromatario aliisque libenter eum adiuvantibus. Ceterum infirmis gratuito excipiendis alendisque nulli alii provisi reditus, nisi quem in singulos dies Pater caelestis praebuisset, panis quotidianus, numquam pro eius ineffabili providentia defecturus.

Multa, ab initio praesertim, Iosephus Benedictus est passus; quin immo et ipsum hospitale a civili auctoritate suppressum, et infirmi dispersi. Beatus, interim eamdem domum in alium caritatis usum convertens, derelictas adolescentulas ac puerulos, Deo annonam suppeditante, excepit. Auctos eos numero quum domus continere omnes non valeret, in suburbana tunc plaga, vulgo dicta *Valdocco*, semidirutas domos emit, nec non circumiacentem campum. Haec humilia initia eius quae ab eo dicta est: « Parva domus divinae Providentiae sub S. Vincentii a Paulo patrocinio ».

Quod de Ecclesia Christi Isaias prophetabat: *Dilata locum tentorii tui, et pelles tabernaculorum tuorum extende, ne parcas; longos fac funiculos tuos et clavos tuos consolida. Ad dexteram enim et ad laevam penetrabis* (Is. 54, 2-3), Beatus, Deo inspirante, pro suo Instituto perfecit.

Hic dilectos infirmos iterum excipere ei datum est, novasque, ut vocabat, familias, pro re nata et pro diversa hospitum conditione, fundavit, quibus novas pariter sive Fratrum sive Sororum religiosas familias praeposuit, cooperante prae primis sanctae memoriae Maria Anna Nasi-Pullini, vidua piissima, caritatis operibus impense dedita, quae B. Iosepho Benedicto adiutricem manuum praestitit, uti iam S. Vincentio a Paulo, B. Ludovica de Marillac vidua Le Gras.

Quatuor primitus excepti infirmi sinapis granum fuere, quod quatuordecim post annos factum est arbor, milletercentos fructus afferens: arbor haec modo adeo increvit, ut in « *Parva* tantum Taurinensi *Divinae Providentiae domo* » novem fere millia afferat fructuum, divina Providentia nunquam alere deficiente. Miraculum quidem humanae superbiae impervium, sed divinae promissionis implementum, dicente Christo: *Respicite volatilia caeli... Pater vester pascit illa... Considerate lilia agri... nec Salomon in omni gloria sua coopertus est sicut unum ex istis... Quaerite ergo primum regnum Dei et iustitiam eius, et haec omnia adiicientur vobis* (Matth. 6, 26-33). Cuius plenissimae fiduciae in Deum mirabile prae primis exemplum Beatus Cottolengo in fastis caritatis elucet, qui, quum gloriam Dei et iustitiam eius unice quaesivisset, ita se totum in eius paternis manibus posuit, ut in se suoque opere mirabiliter impleri divina promissa meruerit. *Semper gaudete*, scribit Apostolus, ut in hodierna feriali liturgia legimus, *sine intermissione orate, in omnibus gratias agite* (1, Thess. 5). Porro spirituale *gaudium*, ad quod hortatur Apostolus, et quo, veluti peculiari nota, sanctitas Beati Cottolengo iucunde effulsit, suaviter in *Parva domo* adhuc perfundi omnium

oculos mire percellit: *Perennis laus* diu noctuque sine intermissione personat; Christus, Eucharisticus panis, plura quotidue hominum milia in eadem domo pascit, sibi intime coniungit, utramque vitam, spiritualem et temporalem eis praebet, et solatur. Marialis Rosarii flores millies milliesque Immaculatae Virgini quotidie oblati veluti suavissimum thymiama fiunt, quod ad caelum ascendit, divinarum gratiarum uberrimum imbrem attrahens: *Deo gratias* semper et ubique ex omnium ore suaviter exsilit.

Sed iam Iosephus Benedictus ad caelum properabat, laboribus non annis fractus. Domum germani fratris, Canonici, Cherii, prope moriturus petit. Die 30 Aprilis mensis anno 1842: *Laetatu sum in his quae dicta sunt mihi: in domum Domini ibimus* lente proferens, pientissime animam exhalavit. Sanctum eum omnes conclamarunt.

Ordinaria auctoritate processibus constructis, Pius IX fel. rec. Commissionem Introductionis Causae signavit. Apostolicae inquisitiones sive super virtutibus sive super miraculis subsequutae sunt et S. H. C. decreta ea approbantia diebus 10 Februarii mensis anno 1901 et 15 Augusti mensis anno 1916 edita. *Tuto* autem procedi posse ad sollemnem ipsius beatificationem die 10 Decembris mensis eiusdem anni edictum fuit, et beatificatio die 29 Aprilis anno insequenti celebrata.

Die 28 Februarii mensis anno 1923 Causa Canonizationis resumpta duobusque novis miraculis, per decretum diei 18 mensis huius, approbatis, unum supererat discutiendum apud S. H. C. dubium: *An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam eidem Beato ab Apostolica Sede venerationem*, tuto *procedi possit ad sollemnem ipsius canonizationem*. Huic Dubio, quod in Generalibus S. R. C. Comitiis coram Ssmo D. N. die 20 mensis huius habitis Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens seu Relator, proposuit, unanimi affirmativo suffragio Rmi Cardinales, Officiales Praelati et PP. Consultores responderunt. Beatissimus vero Pater preces ingeminari hortatus, ad hanc diem Apostolo Matthiae dicatam, Sabbatum Quatuor Temporum Quadragesimae, Suam sententiam proferre distulit. Quapropter arcessitis Rmis Cardinalibus Camillo Laurenti, S. R. C. Praefecto, et Alexandro Verde, Causae Ponente, nec non R. P. Salvatore Natucci, Fidei Generali Promotore, meque infrascripto Secretario, Sacroque pientissime litato, edixit: « Tuto *procedi posse ad sollemnem Beati Iosephi Benedicti Cottolengo canonizationem* ».

Hoc autem decretum promulgari et in acta S. R. C. referri mandavit.

Datum Romae, die 24 Februarii a. D. 1934.

C. Card. Laurenti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

IV

VICEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVI DEI ANTONII MARIAE CLARET, ARCHIEPISCOPI TRAIANOPOLITANI, FUNDATORIS CONGREGATIONIS MISSIONARIORUM FILIORUM IMMACULATI CORDIS B. M. V.

SUPER DUBIO

An, stante virtutum heroicarum necnon duorum miraculorum approbatione, tuto *procedi possit ad sollemnem ipsius beatificationem.*

Summus Pontifex Pius IX cuidam Venerabilis Antonii Mariae Claret epistolae respondens: *Gaudio quidem,* inquit, *superabundavit cor nostrum, cum tantae sollicitudinis et vigilantiae vere pastoralis testimonia ac significationes legeremus; et levantes oculos nostros ad Dominum, Ei benediximus, qui in summa istius Ecclesiae* (Cubanae) *necessitate Pastorem ei iuxta cor suum clementissime suscitavit. Tibi idcirco Nobisque gratulamur, Venerabilis Frater, de studiosissima quam praefers ad partes omnes Episcopalis muneris obeundas voluntate* (27 Sept. 1854).

Vere pastor secundum Cor Dei fuit Venerabilis Dei Servus Antonius Maria Claret.

In oppido Sallent, Vicensis dioecesis, anno 1807, a Ioanne et Iosepha Clará, die 24 Decembris natus, ipso Nativitatis Domini festo per baptismi gratiam renatus est, inditis ei nominibus Antonii, Ioannis et Adiutorii. Parentes eius, textores, summa in Deum pietate nitentes, filiolis suis dulcissima Iesu et Mariae nomina, quae primitus proferrent, suggerebant, piae lectioni et Mariali Rosarii recitationi quotidie cum eis vacabant.

Unde nil mirum si Antonius, puerulus adhuc, stupendos in Dei amorem progressus fecerit, diu noctuque sacrae meditationi, supra aetatem incumberet, infirmos visitaret, frequens ecclesiam adiret, longasque moras coram Ssmo Eucharistico Sacramento et B. M. V. a Rosario Imagine duceret. Rationis usu potitus ad sacerdotalia munia propendere sibi visus est, attamen familiaribus necessitatibus pressus, textoriae arti aliquot per annos addictus cum operariis sibi subiectis integrum Mariale Rosarium, et ad cuiusque horae pulsationem angelicam salutationem recitabat. Barcinone quatuor circiter annis moratus est. Dum ibi degebat, Carthusianum ordinem amplecti peroptavit, sed Deo aliter disponente, Vicum se contulit, fraterna cum celeberrimo viro Iacobo Balmes amicitia se obstrinxit,

sacrisque initiatus, die 13 Iunii mensis anno 1835 sacerdotio est auctus. Animarum cura ei fuit ab Episcopo concredita in suo natali oppido; sed non multo post cum ad praedicandum apud infideles Evangelium mitti optaret, Urbem petiit a S. C. de Propaganda Fide Cardinali Praefecto missionem petiturus. Sed, eo ab Urbe absente, spiritualibus exercitationibus interim incubuit, et in Societatem Iesu ingressus est. Ob morbum, quo fuit in crure tentatus, e tirocinio exire coactus, p. Ioannis Roothan Soc. Iesu consilio in Hispaniam reversus, Vicarius factus est oppidi Viladrau, simulque sacris expeditionibus in viciniis operam dedit. Servi Sui ministerium pluribus donis Deus decoravit.

Post annum circiter Vici commorari coepit, ad Episcopi nutum verbo Dei praedicando incumbens. Totam Catalauniam, et Canarias insulas lustravit, immenso animarum emolumento. Novem post annos, die 4 Octobris mensis a. 1849 Archiepiscopus S. Iacobi de Cuba electus, sequenti anno consecratus addito sibi, ob ardens in B. Virginem studium, Mariae nomine, Februario mense anno 1851 Episcopale ministerium inauguravit. Per sexennium Ecclesiam sibi commissam sanctissime gubernavit. Clericorum seminarium nativo fini restituit, cleri populique disciplinam suaviter fortiterque, *factus forma gregis ex animo*, summopere curavit. Undecim sermonum milia habuit, triginta matrimoniorum milia coram Deo conciliavit, tercenta hominum milia sacro chrismate linivit, plura milia milium librorum et piarum opellarum ad populi reformationem diffudit, nulli pepercit industriae ut animas Christo lucrifaceret, a nullo obveniente periculo se retraxit, animam pro Christo effundere paratus. Non semel nefarii homines mortem ei inferre conati sunt. In oppido Holguin quidam, eo quod sanctus pastor eius concubinam a malo retraxerat, eum aggressus novacula graviter genam et dexterum brachium vulneravit. Veniam ex corde pius Episcopus ei dedit, et ne morti traderetur impetravit. Pius IX amantissimas gratulatorias litteras ei conscripsit.

Magno suae dioecesis luctu a Regina Isabella II, quae sibi eum in paenitentiae sacramenti administrum elegerat, in Hispaniam fuit accitus: ab apostolatu tamen non destitit, ad regiam aulam nonnisi sacri muneris ergo accedens.

Apostolicae Sedis iurium defensor acerrimus, post eidem illatam ab hispanico gubernio, Regina aegre cedente, iniuriam, confessarii munere se abdicavit, Urbemque petiit. Pius IX, enixis Reginae precibus annuens, reditum ad aulam suasit.

Praeses Escurialensis monasterii electus institutum illud ad magnum splendorem in excolendis bonis artibus et theologicis disciplinis evexit eiusque reditus amplificavit. Ecclesiae et Regii Matritensis nosocomii « de

Monteserrato » Protector factus divinum cultum restituit, infirmorumque curationi mire prospexit.

Exorta seditione, ab Hispania cum Regina exsulare cogitur, Christi bonum ubique effundens odorem.

Cum Vaticani oecumenici Concilii Patribus plurimum adlaboravit, praesertim vero in doctrina de infallibilitate Romani Pontificis asserenda.

Deficientibus iam viribus, ab Urbe discedens in domum suae Congregationis, loci vulgo « Prades » in Gallia se recepit, sed inde exturbatus, in monasterio Fontis Frigidi prope Narbonam, Augusto mense, peramanter et venerabiliter a Cisterciensibus monachis exceptus, paralysi correptus intemeratum spiritum die 24 Octobris mensis anno 1870 Deo reddidit.

Insignis sanctitate vir, solidissima fide, firmissima in Deum spe, ardentissima caritate totam vitam suam ad maiorem Dei gloriam et animarum salutem impendit.

Atrocibus calumniis asperrimisque insectationibus impetitus patientissime omnia toleravit, persequentibus ignoscens, seque maioribus castigationibus dignum esse dictitans et pro sua humilitate existimans. Ut autem ampliori christiani populi saluti prospiceret, Congregationem Missionariorum anno 1849 condidit, quos ob tenerrimum quo erga B. M. V. Cor amorem ferebatur, Filios Immaculati Cordis B. M. V. nuncupavit: quae Congregatio, ab Apostolica Sede approbata, modo in Europa, America, Asia et Africa plusquam biscentum domos enumerat. Societatem quoque Sororum docentium a B. M. V. Immaculata instituit, quae tum in S. Iacobi de Cuba archidioecesi, tum in nonnullis Hispaniae dioecesibus educationi puellarum incumbunt.

Pluribus quoque Institutis beneficam manum apposuit, eiusque consilio large usae sunt tum B. Michaëla a Ssmo Sacramento, prope canonizanda, tum Servae Dei Ioachima de Vedruna de Mas, fundatrix Carmelitarum a Caritate, et Paula Delpuig a S. Aloisio eiusdem Instituti.

Tantos pro sua gloria exantlatos labores tantasque virtutes miris Deus rependit donis discretionis spirituum, prophetiae, infirmorum curationis, extasis, raptus, intimae unionis, aliisque signis atque portentis, ut thaumaturgus praedicari quivisse videatur.

Servatis omnibus de iure servandis, Beatificationis causa apud S. R. C. iam ab anno 1899 introducta, heroicis virtutibus anno 1926, miraculis vero, nuperrimo decreto diei 18 mensis huius, approbatis, ad felicem exitum plano itinere pergere modo visa est. Nil restabat nisi dubii discussio: *An stante virtutum heroicarum nec non duorum miraculorum approbatione,* tuto *procedi possit ad sollemnem Ven. Servi Dei Antonii Mariae Claret beatificationem.*

Dubio huic a Rmo Cardinali Alexandro Verde, Causae Relatore, in Generalibus S. R. C. Comitiis, coram Ssmo D. N. die 20 mensis huius habitis, proposito, omnes quotquot aderant seu Rmi Cardinales, seu Officiales Praelati et Consultores unanimiter affirmative responderunt. Beatissimus vero Pater hanc selegit diem, S. Matthiae Apostolo sacram, Sabbatum Quatuor Temporum, ut Suam ederet sententiam.

Quapropter arcessitis Rmis Cardinalibus Camillo Laurenti, S. R. C. Praefecto, et Alexandro Verde, Causae Ponente seu Relatore, nec non R. P. Salvatore Natucci Fidei Generali Promotore meque infrascripto Secretario, pronunciavit: « Tuto *procedi posse ad sollemnem Venerabilis Servi Dei Antonii Mariae Claret beatificationem* ».

Hoc autem decretum promulgari, in acta S. R. C. referri, Litterasque Apostolicas sub anulo Piscatoris de beatificationis sollemniis in Vaticana Basilica quandocumque celebrandis expediri mandavit.

Datum Romae, die 24 Februarii a. D. 1934.

C. Card. LAURENTI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

21 Marzo 1934. S. E. Revma Monsig. Giuseppe Pizzardo, Arcivescovo tit. di Nicea, Segretario della Sacra Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinari; S. E. Revma Monsig. Alfredo Ottaviani, Sostituto della Segreteria di Stato di Sua Santità; l'Illmo e Revmo Monsig. Domenico Tardini, Incaricato della Pontificia Commissione « pro Russia »; il Revmo Monsig. Serafino De Angelis, Sostituto della Penitenzieria Apostolica per le S. Indulgenze, *Consultori della Sacra Congregazione per la Chiesa Orientale.*

» » » S. E. Revma Monsig. Giuseppe Cesarini, Assessore della Sacra Congregazione per la Chiesa Orientale, *Consultore della Sacra Congregazione degli Affari Ecclesiastici Straordinari.*

Con Brevi apostolici il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

10 Luglio 1931. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Francesco Marchetti Selvaggiani, *Protettore dell'Ordine dei Chierici Regolari Minori.*

30 Novembre 1933. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Lorenzo Lauri, *Protettore dell'Istituto delle Suore del Cuore Santo e Immacolato di Maria* (Los Angeles-S. Diego).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Luigi Capotosti, *Protettore dell'Istituto delle Figlie del Ssmo Salvatore* (Bratislava: Tirnava).

1 Dicembre » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Eugenio Pacelli, *Protettore dell'Istituto delle Religiose Figlie di Maria Immacolata per il servizio domestico* (Madrid).

1 Dicembre 1933. L'Emo e Revmo Signor Cardinale Eugenio Pacelli, ***Protettore della Società delle Conferenze di S. Vincenzo de' Paoli.***

7 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Eugenio Pacelli, *Protettore dell'Istituto delle Povere Ancelle di Gesù Cristo* (Dernbach: Limburgo).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Lorenzo Lauri, *Protettore dell'Ordine dei Mercedari.*

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Pietro Fumasoni Biondi, *Protettore dell'Istituto delle Suore di S. Giuseppe* (Newark).

21 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Francesco Marchetti Selvaggiani, *Protettore dell'Istituto delle Suore Grigie di S. Elisabetta* (Breslavia).

28 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Pietro Segura y Saenz, *Protettore dell'Istituto delle Suore dell'Immacolata Concezione* (Barcellona).

24 Gennaio 1934. S. E. Rma Monsig. Alberto Levame, Arcivescovo tit. di Chersoneso, *Nunzio Apostolico nella Repubblica di San Salvador.*

» » » S. E. Rma Monsig. Alberto Levame, Arcivescovo tit. di Chersoneso, *Nunzio Apostolico nella Repubblica di Honduras.*

26 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Pietro Fumasoni Biondi, *Protettore della Congregazione delle Povere Suore Scolastiche di Nostra Signora* (Monaco di Baviera).

» » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Pietro Fumasoni Biondi, *Protettore delle Suore del Terz'Ordine di S. Francesco d'Assisi* (Milwaukee).

28 » » L'Emo e Revmo Signor Cardinale Giulio Serafini, *Protettore della Congregazione del Ritiro del S. Cuore d'Angers.*

Assistenti al Soglio Pontificio:

29 Dicembre 1932. S. E. Revma Monsig. Fedele Oliva Escudero, Vescovo di Ayacucho.

25 Maggio 1933. S. E. Revma Monsig. Pietro Pisani, Arcivescovo tit. di Costanza di Scizia.

14 Luglio » S. E. Revma Monsig. Giovanni D'Almeida Ferrao, Vescovo di Campanha.

4 Novembre » S. E. Revma Monsig. Mattia Ehrenfried, Vescovo di Würzburg.

4 Novembre 1933. S. E. Revma Monsig. Giustino Sanchini, Vescovo di Fano.
1 Dicembre » S. E. Revma Sigismondo Waitz, Vescovo tit. di Cibira, Amministratore Apostolico di Innsbruck.

Protonotarii Apostolici ad instar participantium:

24 Marzo 1933. Monsig. Giuseppe Hamill, della diocesi di Indianapolis.
3 Novembre » Monsig. Guglielmo Patrizio Shannahan, della diocesi di Davenport.
23 » » Monsig. Giovanni Maria Vidal (Francia).
» » » Monsig. Giovanni Enrico Ashmole, della diocesi di Northampton.
8 Gennaio 1934. Monsig. Maurizio Carton de Wiart, dell'archidiocesi di Westminster.
» » » Monsig. Antonio Wünsch, dell'archidiocesi di Praga.
5 Febbraio » Monsig. Francesco Walczynski, della diocesi di Tarnovia.

Prelati Domestici di S. S.:

17 Settembre 1933. Monsig. Cornelio P. Brennan, dell'archidiocesi di Filadelfia.
3 Novembre » Monsig. Tommaso Francesco Gallican, della diocesi di Davenport.
» » » Monsig. Giovanni Maria Walsh, della medesima diocesi.
19 » » Monsig. Giuseppe Caputo, della diocesi di Patti.
» » » Monsig. Ignazio Perna, della medesima diocesi.
20 » » Monsig. Agostino De la Cueva, dell'archidiocesi di Messico.
22 » » Monsig. Enrico Dooner, della diocesi di Pembroke.
» » » Monsig. Giovanni Freeland, della diocesi di Northampton.
26 » » Monsig. Emilio Stevani, della diocesi di Piacenza.
» » » Monsig. Ferdinando Piontek, dell'archidiocesi di Breslavia.
30 » » Monsig. Alberto Fuchs, della diocesi di Treviri.
» » » Monsig. Carlo Kammer, della medesima diocesi.
2 Dicembre » Monsig. Cirillo Bařinka, della diocesi di Olomouc.
6 » » Monsig. Alfonso Gutierrez Fernandez, dell'archidiocesi di Messico.
10 » » Monsig. Giuseppe Francesco Mittenberger, della diocesi di Würzburg.
12 » » Monsig. Vittore Radvanyi, della diocesi di Veszprimia.
15 » » Monsig. Geysa Zebracky, della diocesi di Cassovia.
» » » Monsig. Giordano Timkó, della medesima diocesi.
1 Gennaio 1934. Monsig. Valeriano Meysztowicz, dell'archidiocesi di Vilna.
» » » Monsig. Maurizio Foin, della diocesi di Le Mans.
» » » Monsig. Leone Daumas, della medesima diocesi.

8 Gennaio 1934. Monsig. Arturo Jackman, dell'archidiocesi di Westminster.
» » » Monsig. Giorgio Coote, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Leonello Evans, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Grüner, dell'archidiocesi di Praga.
» » » Monsig. Antonio Hoffmann, della medesima archidiocesi.
10 » » Monsig. Paolo Borschki, della prelatura *nullius* di Schneidemühl.
» » » Monsig. Ermanno M. Stoeckle, dell'archidiocesi di Monaco e Frisinga.
» » » Monsig. Vincenzo Giebartowski, della diocesi di Pinsk.
11 » » Monsig. Tommaso J. Flinn, della diocesi di Hartfort.
» » » Monsig. Alessandro Damiani, della diocesi di Como.
26 » » Monsig. Francesco De Nayer, dell'archidiocesi di Malines.
» » » Monsig. Edmondo Dean Slattery, della diocesi di Dubuque.
28 » » Monsig. Venceslao Blizinski, della diocesi di Vladislavia.
» » » Monsig. Valerio Pogorzelski, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Villibaldo Regnath, della diocesi di Eichstätt.
2 Febbraio » Monsig. Benedetto Reali, della diocesi di Tarquinia.
» » » Monsig. Giuseppe Compagnucci, della diocesi di Civitavecchia.
7 » » Monsig. Guglielmo Kerby, della diocesi di Sioux City.
» » » Monsig. Vittore Prévot, della diocesi di Nancy.
10 » » Monsig. Gerolamo Russo, della diocesi di S. Marco e Bisignano.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

L'Ordine Supremo di Cristo:

20 Settembre 1933. A S. E. dott. Guglielmo Miklas, Presidente Federale della Repubblica Austriaca.

L'Ordine dello Speron d'Oro:

20 Settembre 1933. A S. E. dott. Engelberto Dollfuss, Cancelliere della Repubblica Austriaca.

La Gran Croce dell'Ordine Piano:

29 Giugno 1933. A S. E. prof. Pietro Fedele (Italia).
6 Agosto » A S. E. Federico Francesco von Papen (Germania).
13 Dicembre » A S. E. Alessandro Lira (Chile).

La Placca dell'Ordine Piano:

6 Agosto 1933. Al sig. dott. Federico Menshausen (Germania).
28 Settembre » Al sig. conte Paolo Datti (Roma).
14 Dicembre » Al sig. Lodovico Blaas (Austria).

La Commenda con Placca dell'Ordine Piano:

7 Settembre 1933. Al sig. Luigi Avelino Gurgel do Amaral (Brasile).

La Commenda dell'Ordine Piano:

7 Febbraio 1934. Al sig. conte Massimiliano Colacicchi (Roma).

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

2 Giugno 1932. Al sig. Giorgio De Vecchi di Val Cismon (Italia).
28 Agosto 1933. Al sig. marchese Ludovico Pallavicino, dell'archidiocesi di Genova.
4 Settembre » Al sig. Pietro Aluffi Pentini (Roma).
13 Dicembre » Al sig. dott. Giovanni Schwarzenberg (Austria).
29 Gennaio 1934. Al sig. Leopoldo Buchsbaum (Austria).
7 Febbraio » Al sig. conte Mario Fani-Ciotti (Roma).

La Gran Croce dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

30 Aprile 1933. A S. E. dott. Giuseppe Schmitt (Baden).
» » » A S. E. dott. Eugenio Baumgartner.
12 Maggio » Al sig. barone Guglielmo Eugenio Bosch von Oud-Amelisweerd (Olanda).
» » » A S. E. conte Franco Ratti, dell'archidiocesi di Milano.
16 » » A S. E. dott. Guglielmo Mattes (Baden).
27 Novembre » A S. E. Sean T. O'Kelly (Irlanda).
16 Dicembre » A S. E. Riccardo Schmitz (Austria).
» » » A S. E. dott. Emerico Czermak (Austria).
21 » » A S. E. Rodolfo Kohlruss, Inviato Straordinario e Ministro plenipotenziario della Rep. Austriaca presso la Santa Sede.
» » » A S. E. dott. Egon Loebenstein (Austria).
» » » A S. E. Francesco Peter (Austria).
2 Gennaio 1934. A S. E. Gennaro Albat, Inviato Straordinario e Ministro plenipotenziario di Lettonia presso la Santa Sede.

La Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

23 Novembre 1933. Al sig. comm. Alfredo Castelli, dell'archidiocesi di Milano.
2 Dicembre » Al sig. conte Gino Ghezzi (Roma).

La Commenda con placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

30 Aprile 1933. Al sig. dott. Francesco Huber (Baden).
» » » Al sig. dott. Francesco Schmidt (Baden).
7 Agosto » Al sig. Luigi Mendelssohn, della diocesi di Detroit.
21 Dicembre » Al sig. Eugenio Chavanne (Austria).
8 Gennaio 1934. Al sig. Giuseppe Lojacono (Roma).
9 » » Al sig. Carlo Giovanni Dahlström (Finlandia).
17 » » Al sig. rag. Cesare Oreglia (Italia).
18 » » Al sig. avv. Giuseppe Cocchia (Roma).
30 » » Al sig. avv. Leone Lalean (Haiti).

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

» » » Al sig. dott. Carlo Perzon (Baden).
30 Aprile 1933. Al sig. dott. Rodolfo Seuhert (Baden).
» » » Al sig. dott. Giuseppe Duffner (Baden).
12 Maggio 1933. Al sig. Vittore Michiels, dell'archidiocesi di Malines.
» » » Al sig. arch. Pietro Molli, della diocesi di Novara.
» » » Al sig. Ferdinando Van der Velden, dell'archidiocesi di Malines.
21 » » Al sig. avv. Mario Augusto Martini, della diocesi di Fiesole.
» » » Al sig. prof. Giustino Calmette, della diocesi di Beyruth.
» » » Al sig. prof. Eugenio Cottard, della medesima diocesi.
» » » Al sig. dott. Emilio Borelli, dell'archidiocesi di Genova.
27 » » Al sig. Guido Bucciardi, dell'archidiocesi di Modena.
17 Giugno » Al sig. Eugenio Scattolin, del Patriarcato di Venezia.
10 Luglio » Al sig. avv. Edoardo Giove (Roma).
» » » Al sig. cav. Francesco Saverio Ricci (Roma).
» » » Al sig. Francesco Somaini, della diocesi di Como.
» » » Al sig. dott. Costantino Herdocia (Costarica)
» » » Al sig. dott. Raffaele Calderon-Muñoz (Costarica).
7 Agosto » Al sig. Erberto von Bose (Germania).
10 » » Al sig. conte prof. Ugo Conti-Sinibaldi (Roma).
22 Settembre » Al sig. Gioacchino Leiva (San Salvador).
20 » » Al sig. dott. Mariano Figueres, dell'archidiocesi di S. Giuseppe di Costarica.

25 Novembre 1933. Al sig. prof. Raffaele Santarelli (Roma).
12 Dicembre » Al sig. Saverio Stella, dell'archidiocesi di Atene.
14 » » Al sig. Carlo Freudenthal (Austria).
» » » Al sig. Federico Driak (Austria).
» » » Al sig. dott. Ernesto Hefel (Austria).
» » » Al sig. dott. Carlo Hirsch (Austria).
16 » » Al sig. dott. Rodolfo Jary (Austria).
1 Gennaio 1934. Al sig. Giulio Dassonville, dell'archidiocesi di Parigi.
» » » Al sig. Armando Esders, della diocesi di Bayeux.
» » » Al sig. Saverio Gasnos, della diocesi di Le Mans.
11 » » Al sig. Pietro Lefebvre, dell'archidiocesi di Parigi.
» » » Al sig. Vincenzo Savini, della diocesi di Teramo.
» » » Al sig. Gennaro Flajani, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Agostino Beaud, dell'archidiocesi di Parigi.
17 » » Al N. U. sig. Ottavio Serena di Lapigio (Italia).
» » » Al sig. ing. Pio Calletti (Italia).
» » » Al sig. dott. Ezio Affini (Italia).
24 » » Al sig. dott. Rodolfo Weigl, della diocesi di Leopoli dei Latini.
27 » » Al sig. avv. Domenico Larussa, dell'archidiocesi di Catanzaro.
» » » Al sig. Francesco Di Rienzo, della diocesi di Sulmona.
» » » Al sig. Celestino Paolo Camus, dell'archidiocesi di Malines.
» » » Al sig. Renato Tancredi Auguste (Haiti).
» » » Al sig. prof. Giuseppe Baronci (Roma).
28 » » Al sig. cav. Vincenzo Intonti, dell'archidiocesi di Trani.
2 Febbraio » Al sig. dott. Giovanni Antoni (Austria).
» » » Al sig. conte Arturo Potocki, dell'archidiocesi di Cracovia.
7 » » Al sig. Lodovico Dupont, dell'archidiocesi di Cambrai.
» » » Al sig. Eugenio Plantet, della diocesi di Châlons-sur-Marne.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

11 Settembre 1933. Al sig. Alfredo van Cauberg (Belgio).
1 Novembre » Al sig. cav. Alessandro Poggioli (Roma).
7 Febbraio 1934. Al sig. conte Giovanni Battista Pecci (Roma).

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

6 Aprile 1933. Al sig. De Nicola H. van Muyden, del vicariato apostolico di Batavia.
» » » Al sig. dott. Giuseppe Deuz (Baden).
13 » » Al sig. Ottone Wittman (Baden).
30 » » Al sig. Carlo Frech (Baden).

3 Maggio 1933. Al sig. Giovanni Szweicer, della diocesi di Lodz.
7 Giugno » Al sig. Giovanni Mahieu-Liebaert, della diocesi di Bruges.
13 Giugno » Al sig. Eugenio Gillier, dell'archidiocesi di Lione.
10 Luglio » Al sig. ing. Enrico Rosi-Bernardini (Roma).
» » » Al sig. Giuseppe Valvassori (Roma).
13 » » Al sig. Carlo J. Reardon, della diocesi di Hartford.
» » » Al sig. Guglielmo Brosmith, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Nicola Schneider-Trnavskey, dell'Amministrazione Apostolica di Tirnava.
» » » Al sig. dott. Emmanuele Garcia-Garofalo Mesa, della diocesi di Cienfuegos.
19 » » Al sig. ing. Leone Girolami, della diocesi di Concordia.
» » » Al sig. dott. Alfonso David, dell'archidiocesi di Cambrai.
» » » Al sig. avv. Giovanni Giraudo, della diocesi di Cuneo.
» » » Al sig. avv. Pietro Monicat, della diocesi di Moulins.
22 » » Al sig. Giancarlo Folini, della diocesi di Ajaccio.
» » » Al sig. Elia De Langlais, della diocesi di Vannes.
» » » Al sig. Vittore Magnin, della medesima diocesi.
28 » » Al sig. Pietro Enrico De Vink, dell'archidiocesi di Utrecht.
29 » » Al sig. dott. Francesco Guilly, della diocesi di Arras.
» » » Al sig. ing. Marcello Ludovico Felice Rossignol, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Felice Decroix, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Paolo Duquesne, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Achille D'Ari, dell'archidiocesi di Trani e Barletta.
1 Agosto » Al sig. Lodovico Julienne, della diocesi di St-Brieuc.
» » » Al sig. Alessandro Monjaret, della medesima diocesi.
3 » » Al sig. dott. Cesidio Lolli (Roma).
4 » » Al sig. dott. Andrea Nelissen, della diocesi di Haarlem.
10 » » Al sig. Enrico Hollenkamp, della medesima diocesi.
17 » » Al sig. Ernesto Boivin, della diocesi di S. Giacinto.
» » » Al sig. Giuseppe Mullin, della medesima diocesi.
28 » » Al sig. Paolo Favatier, della diocesi di Carcassona.
» » » Al sig. Giuseppe Umlauf (Ungheria).
6 Settembre » Al sig. Edoardo Dejongh, della diocesi di Liegi.
22 » » Al sig. avv. Fernando Lardizabal (Honduras).
18 Ottobre « Al sig. Gastone Cardinal, della diocesi di Vannes.
25 » » Al sig. Giuseppe De Lignac, della diocesi di Bourges.
21 Novembre » Al sig. Giovanni Duff, della diocesi di Fall River.
» » » Al sig. Giacomo H. Mahoney, della medesima diocesi.
22 » » Al sig. Giovanni Galicier, dell'archidiocesi di Parigi.

12 Dicembre 1933. Al sig. Ermanno Giovanni Schim van der Loeff, della diocesi di Ruremonda.
» » » Al sig. Gerardo Pietro van der Hamijn, della diocesi di Haarlem.
13 » » Al sig. Giuseppe Schmaretz (Austria).
» » » Al sig. Francesco Androszowski (Austria).
15 » » Al sig. Emilio Schnee (Austria).
» » » Al sig. Federico Klauscher (Austria).
21 » » Al sig. Guglielmo Heinrich, della diocesi di Treviri.
» » » Al sig. Andrea Heim, della medesima diocesi.
11 Gennaio 1934. Al sig. avv. Giuseppe Marcheggiani, della diocesi di Teramo.
16 » » Al sig. dott. Enrico Neri (Italia).
» » » Al sig. dott. Battista Calandra (Italia).
» » » Al sig. Quinto Navarra (Italia).
» » » Al sig. ing. Domenico Labate (Italia).
19 » » Al sig. ing. Luigi Ciampini, della diocesi di S. Miniato.
» » » Al sig. Luigi Francesco Uberto Regout de Kruisdonk, della diocesi di Ruremonda.
25 » » Al sig. Mario Umberto Colangeli, della diocesi di Sabina.
29 » » Al sig. dott. Tito Tronconi, della diocesi di Sora.
» » » Al sig. Villibaldo Eibner, dell'arch. di S. Paolo di Minnesota.
» » » Al sig. Tommaso Tate, della diocesi di Leeds.
» » » Al sig. dott. Francesco Nagy (Austria).
» » » Al sig. dott. Oliviero Resseguier (Austria).
» » » Al sig. Giovanni Salat (Austria).
7 Febbraio » Al sig. dott. Giovanni Gibelli, della diocesi di Monaco.
10 » » Al sig. Cheren Gatta, della diocesi di Tarquinia.
14 » » Al sig. ing. arch. Emilio Paor, dell'archidiocesi di Trento.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

6 Dicembre 1933. Al sig. Ernesto Warland, dell'archidiocesi di Malines.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

7 Settembre 1933. Al sig. conte Ludovico D'Ursel (Belgio).
» » » Al sig. Paolo Le Tellier (Belgio).
» » » Al sig. barone Pietro van Zuÿlen (Belgio).
» » » Al sig. Carlo Papeians de Morchoven (Belgio).
22 » » Al sig. Ismaele Fuentes (El Salvador).
21 Dicembre » Al sig. Guglielmo Klastersky (Austria).
» » » Al sig. Ottone Huber (Austria).
17 » » Al sig. Guglielmo J. McGinley (S. U. A.).

17 Dicembre 1933. Al sig. dott. Giovanni Pernter (Austria).
28 » » A S. E. Edoardo Ludwig (Austria).
9 Gennaio 1934. A S. E. dott. Rodolfo Giovanni Witting (Finlandia).
19 » » Al N. U. Giorgio Andreoli (res. Ancona).
3 » » Al sig. Alfredo O'Byrne, dell'archidiocesi di Dublino.

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

13 Maggio 1933. Al sig. prof. Pietro Vaccari, della diocesi di Pavia.
7 Luglio » A S. E. gen. Rodolfo Graziani (Italia).
8 Agosto » Al sig. Carlo Anze Loria (Bolivia).
7 Settembre » Al sig. conte Lodovico de Lichterwolde (Belgio).
4 Novembre » Al sig. Erberto Wollmann (Germania).
» » » Al sig. barone Arturo De Riseis, dell'archidiocesi di Lanciano.
» » » Al sig. barone Francesco Baillou (Austria).

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

17 Dicembre 1932. Al sig. Angelo Bezzi, della diocesi di Bergamo.
» » » Al sig. Bernardo Ferreri, della diocesi di Casale Monferrato.
31 Marzo 1933. Al sig. Francesco Saverio D'Almada y Castro, del vicariato Apostolico di Hom-Kom.
27 Maggio » Al sig. Augusto Veronesi, dell'archidiocesi di Modena.
8 Luglio » Al sig. Camillo Uccelli, della diocesi di Parma.
20 » » Al sig. Alfonso Russo, della diocesi di Valva e Sulmona.
21 » » Al sig. Domenico De Matteis, dell'archidiocesi dell'Aquila.
» » » Al sig. Giuseppe Antonio Garcia (Costarica).
7 » » Al sig. Federico Güther von Tschirschky und Boegendorff (Germania).
10 » » Al sig. ing. Aldo Boldrini, della diocesi di Teramo.
14 Settembre » Al N. U. Aldo Ettore Visconti, della diocesi di Ivrea.
22 » » Al sig. avv. Enrico Di Gregorio (Roma).
9 Ottobre » Al sig. Giuseppe Barnabè de Mesquita, dell'archidiocesi di Cujabà.
11 » » Al sig. dott. Tommaso Torrera, della diocesi di Bojano-Campobasso.
16 » » Al sig. cav. Lucio Lucioli, della diocesi di Chiusi e Pienza.
» » » Al sig. dott. Raimondo Del Balzo di Presenzano (Roma).
4 Novembre » Al sig. Ferdinando Innocenti (Roma).
7 » » Al sig. Anacleto Cirla, dell'archidiocesi di Milano.
27 » » Al sig. dott. Ottone Kemptner (Austria).
1 Dicembre » Al sig. bar. Lodovico von Pastor, dell'archidiocesi di Vienna.

12 Dicembre 1933. Al sig. Evaristo Cerullo, della diocesi di Avellino.
14 » » Al sig. dott. Guido Schmidt (Austria).
17 » » Al sig. dott. Francesco Greiner (Austria).
» » » Al sig. dott. Rodolfo Manda (Austria).
» » » Al sig. dott. Enrico Heinrich (Austria).
» » » Al sig. dott. Enrico Veigl (Austria).
» » » Al sig. dott. Vittore Froehlichsthal (Austria).
» » » Al sig. dott. Giuseppe Seidl (Austria).
» » » Al sig. Rodolfo Mitlöhner (Austria).
» » » Al sig. conte Ferdinando Giov. Trauttmandorff-Weinsberg (Austria).
21 » » Al sig. cav. Lorenzo Marini (Roma).
» » » Al sig. Giacomo De Sanctis (Roma).
» » » Al sig. dott. Giulio Fumasoni (Roma).
» » » Al sig. ing. Paolo Castelli, dell'archidiocesi di Milano.
30 Dicembre » Al sig. Alessio De Martini, della diocesi di Vigevano.
8 Gennaio 1934. Al sig. Gabriele Ylma Weulde (Etiopia).
11 » » Al sig. prof. Alberto Riccoboni, della diocesi di Teramo.
» » » Al sig. Giovanni Battista Eugenio Bogard, della archidiocesi di Parigi.
» » » Al sig. Augusto Grange, della medesima archidiocesi.
13 » » Al sig. Vincenzo Pirri (Italia).
» » » Al sig. dott. Nicola Guastadisegni (Italia).
» » » Al sig. dott. Sebastiano Cascella (Italia).
» » » Al sig. dott. Pericle Baruffi (Italia).
» » » Al sig. ing. Cesare Palazzo (Italia).
19 » » Al sig. avv. Francesco Ponticelli, dell'archidiocesi di Siena.
27 » » Al sig. avv. Tommaso Spasari, dell'archidiocesi di Catanzaro.
» » » Al sig. Ludovico Arturo Trudel, dell'archidiocesi di Quebec.
» » » Al sig. Giuseppe Enrico M. Giovanni Geerling, della diocesi di Haarlem.
30 » » Al sig. prof. Francesco Saverio Zimmermann (Austria).
» » » Al sig. dott. Giovanni Haminsch (Austria).
» » » Al sig. Carlo Nemec (Austria).
» » » Al sig. Raul Rouzier (Haiti).
» » » Al sig. Alfredo De Matteis (Italia).

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

21 Maggio 1933. Al sig. Alessandro d'Alessandro, dell'archidiocesi di Amalfi.
» » » Al sig. Camillo Grassivaro, della diocesi di Brescia.
» » » Al sig. dott. Luigi Dienstleder, della diocesi di Secovia.

21 Maggio 1933. Al sig. Giuseppe Martin, dell'archidiocesi di Vienna.
» » » Al sig. Pietro Cevasco, dell'archidiocesi di Genova.
4 Giugno. » Al sig. Ugo Teodori (Roma).
28 » » Al sig. Leonida Alessi (Roma).
13 Luglio » Al sig. Alfredo Tafuri, dell'archidiocesi di Salerno.
» » » Al sig. Vittorio Trainini, della diocesi di Brescia.
19 » » Al sig. avv. Mario Ferreri, della diocesi di Cuneo.
» » » Al sig. rag. Emilio Toselli, della medesima diocesi.
20 » » Al sig. Luigi Morticelli, della diocesi di Valva e Sulmona.
» » » Al sig. Giacomo Paffendorf, della diocesi di Paderborn.
28 » » Al sig. Giovanni Perucca, della diocesi di Asti.
29 » » Al sig. Giuseppe Torrioli, della diocesi di Città di Castello.
» *Agosto* » Al sig. Mario Baldelli (Roma).
10 » » Al sig. Carmine Leone, della diocesi di Teramo.
» » » Al sig. dott. Gerardo Ferrara, della medesima diocesi.
12 » » Al sig. prof. Giacomo Gamba, del vicariato apostolico di Tripoli.
5 Settembre » Al sig. Giacomo De Thier (Belgio).
» » » Al sig. Enrico C. J. B. Woestijn (Belgio).
25 » » Al sig. Antonio Colajacono (Roma).
» » » Al sig. Giovanni Jori (Roma).
28 » » Al sig. avv. Giuseppe d'Angelo, della diocesi di Aversa.
7 Ottobre » Al sig. Luigi Basile, della diocesi di Nola.
» » » Al sig. Antonio Vitale, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Raffaele Fabbrocini, della medesima diocesi.
10 » » Al sig. Giacomo Melchionni, della diocesi di Alessandria.
4 Novembre » Al sig. Giovanni Hahn (Germania).
16 Dicembre » Al sig. ing. Rodolfo Kloss, dell'archidiocesi di Vienna.
28 » » Al sig. Paolo Klostermann, della diocesi di Spira.
8 Gennaio 1934. Al sig. Giovanni Francesco Pizzorno, della diocesi di Acqui.
16 » » Al sig. Giuseppe Comelli (Italia).
20 » » Al sig. Arnaldo Canepa (Roma).
27 » » Al sig. Ernesto Longo, dell'archidiocesi di Catanzaro.
» » » Al sig. Vittorio Vona (Roma).
» » » Al sig. Alfredo Kiesewetter (Austria).
31 » » Al sig. Ante Inkinen (Finlandia).

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

22 Settembre 1932. Monsig. Erberto Ohters, dell'archidiocesi di Florianopolis.
4 Maggio 1933. Monsig. Boleslao Partika, della diocesi di Culma.
» » » Monsig. Edmondo Roszczynialski, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Casimiro Sprengel, della medesima diocesi.
8 Giugno » Monsig. Raffaele Granato, della diocesi di Guayana.
15 » » Monsig. Giuseppe Herget, dell'archidiocesi di Varsavia.
22 » » Monsig. Ladislao Pilin, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Ludovico Jarónski, della medesima archidiocesi.
2 Novembre » Monsig. Stanislao Ciesliński, della diocesi di Kielce.
16 » » Monsig. Giuseppe Gonzato (Roma).
30 » » Monsig. Giuseppe Campolongo, della diocesi di San Marco.
7 Dicembre » Monsig. Eustachio Morrogh Bernard, dell'archidiocesi di Westminster.
» » » Monsig. Giovanni Ryšavý, dell'Amministrazione Apostolica di Tirnava.
» » » Monsig. Ferdinando von Werden, della diocesi di Eichstatt.
14 » » Monsig. Raffaele De Giuli, della diocesi di Novara.
» » » Monsig. Giuseppe Utili, della diocesi di Forlì.
» » » Monsig. Ettore Casadei, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Salvatore Scapaticci, dell'archidiocesi di Benevento.
» » » Monsig. Antonio Parrella, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Vincenzo Capone, della medesima archidiocesi.
21 » » Monsig. Emerico Sándor, della diocesi di Alba Julia.
» » » Monsig. Giorgio Wagner, della diocesi di Augusta.
» » » Monsig. Giuseppe Bortone, della diocesi di Lacedonia.
22 » » Monsig. Giuseppe Puggiotto, del Patriarcato di Venezia.
28 » » Monsig. Luigi Deyrieux, dell'archidiocesi di Lione.
» » » Monsig. Giuseppe Lavarenne, della medesima archidiocesi.
29 » » Monsig. Giacomo Treitz, della diocesi di Treviri.
4 Gennaio 1934. Monsig. Bosio Riccardo Federici (Roma).
» » » Monsig. Augusto May, della diocesi di Fulda.
» » » Monsig. Giovanni Barros Uchoa, dell'archidiocesi di Olinda.
16 » » Monsig. Paolo Bertoli (Roma).
18 » » Monsig. Francesco J. Conron, della diocesi di Rockford.
» » Monsig. Leone J. Binz, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Francesco Hufnagel, della diocesi di Alba Reale.
25 » » Monsig. Giovanni Vaughan, della diocesi di Scranton.
» » » Monsig. Torello Turbini, della diocesi di Massa Marittima.
» » » Monsig. Sabatino Barsotti, della medesima diocesi.

25 *Gennaio 1934.* Monsig. Pietro Savio (Roma).
1 *Febbraio* » Monsig. Felice De Oettingen-Spielberg, della diocesi di Eichstatt.
15 » » Monsig. Giuseppe Caccuri, dell'archidiocesi di Rossano.
» » » Monsig. Pietro Ravelli fu Luigi Alessandro (Roma).
22 » » Monsig. Guglielmo Van De Loo, della diocesi di Münster.
» » » Monsig. Giuseppe Havestadt, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Enrico Frye, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Guglielmo Sievert, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Francesco Eulen, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Ludovico Berberich, dell'archidiocesi di Monaco e Frisinga.
1 *Marzo 1934.* Monsig. Roberto Vitale, della diocesi di Aversa.
7 » » Monsig. Amedeo Finocchi (Roma).
23 » » Monsig. Bernardino Caselli (Roma).
» » » Monsig. Francesco J. Monaghan, della diocesi di Newark.
» » » Monsig. Giovanni G. Delaney, della medesima diocesi.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

7 *Dicembre 1933.* Sig. conte Carlo Gacon D'Allery de Prony, della diocesi di Marsiglia.
21 » » Sig. nob. Alessandro Meysztowicz, dell'archidiocesi di Wilna.
28 » » Sig. conte Francesco Erdödy, della diocesi di Sabaria.
1 *Febbraio 1934.* Sig. Giovanni Kartowski, della diocesi di Vladislavia.
15 » » Sig. Gonippo Raggi, della diocesi di Newark.
» » » Sig. Giovanni A. Matthews, della medesima diocesi.

Camerieri d'Onore in abito paonazzo di S. S.:

7 *Dicembre 1933.* Monsig. Giovanni Dobránszky, della diocesi di Cassovia.
» » » Monsig. Ludovico Kristóf, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Francesco Inczinger, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Alessandro Spesz, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Cesare Vignocchi (Roma).
14 » » Monsig. Giuseppe Hlawati, dell'archidiocesi di Vienna.
21 » » Monsig. Carlo De Cani, dell'archidiocesi di Milano.
4 *Gennaio 1934.* Monsig. Enrico Dassi, dell'archidiocesi di Milano.
8 *Marzo* » Monsig. Giacomo Benvenuto, dell'archidiocesi di Genova.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

28 *Dicembre 1933.* Sig. Gustavo Daumas, dell'archidiocesi di Parigi.

Cappellani Segreti d'onore di S. S.:

14 Dicembre 1933. Monsig. Mario Fusco, dell'archidiocesi di Benevento.
» » » Monsig. Vincenzo Velardi, della medesima archidiocesi.

NECROLOGIO

5 Gennaio 1934. Monsig. Antonio Valbonesi, Arcivescovo tit. di Memfi.
18 » » Monsig. Emanuele Coste, Arcivescovo di Aix.
22 » » Monsig. Francesco De Pietro, Vescovo tit. di Calinda.
11 Febbraio » Monsig. Giulio Drohobecky, Vescovo tit. di Poliboto.
3 Marzo » Monsig. Michele Leon y Prado, Vesc. di Linares.
26 » » Monsig. Torquato Dini, Arcivescovo tit. di Dara.
27 » » Monsig. Domenico Premus, Vescovo tit. di Belgrado sul mare.

ANNUARIO PONTIFICIO per l'anno 1934

Ritratto di S. S. Pio XI, pp. 1204. – Legatura in tela, titolo in oro.

Contiene l'intero elenco delle sedi titolari restituito dalla S. Congr. Concistoriale dietro accurati studi delle fonti.

La serie dei Romani Pontefici — La Gerarchia Cattolica: Pontefice regnante - Collegio dei Cardinali - Patriarcati - Arcivescovati e Vescovati residenziali - Arcivescovati e Vescovati titolari - Abbazie e Prelature Nullius - *Amministrazioni Apostoliche* ad nutum Sanctae Sedis - *Prelati di rito orientale con giurisdizione ordinaria - Dignitari che ebbero già Sedi residenziali - Vicariati Apostolici - Prefetture Apostoliche - Missioni - Custodia di Terra Santa - Religiosi — La Curia Romana: Sacre Congregazioni - Tribunali - Uffici — Rappresentanze della Santa Sede - Corpo diplomatico presso la Santa Sede - Commissioni permanenti - La Cappella Pontificia - La Famiglia Pontificia - Elemosineria Apostolica - Uffici e amministrazioni Palatine - Stato della Città del Vaticano - Ordini equestri.*

APPENDICE:

Vicariato di Roma - Vicariato della Città del Vaticano - Istituti di studi superiori - Accademie Pontificie - Seminari - Collegi ecclesiastici - Collegi di Religiosi - Ospizi - Dati statistici - Distribuzione geografica delle Sedi residenziali, Vicariati e Prefetture apostoliche, ecc. - Elenco alfabetico dei nomi di curia - Indice delle Protettorie - Elenchi alfabetici degli appartenenti alla Cappella e alla Famiglia Pontificia - Dignitari defunti - Principali variazioni occorse durante la stampa - Indice alfabetico dei nomi delle persone - Indice delle materie - Indice schematico del volume - Correzioni ed aggiunte.

In Roma L. 30 — In Italia L. 33 — Estero L. 38 —

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
TRACTATUS CANONICUS DE MATRIMONIO cura et studio **PETRI Card. GASPARRI** concinnatus. Editio nova ad mentem Codicis I. C. – Vol. I, pp. 472 – Vol. II, *cum allegatis*, pp. 620.			
In *brochure:*	50 —	53 —	60 —
Volumina partim corio, partim linteo contecta, cum titulo aureo	70 —	73 —	80 —
DECRETUM DE COLORE VIOLACEO. 24 Iunii 1933 (S. C. Caeremonialis). – Con tavola a colori per le vesti di lana e di seta	0,60	0,70	0,80
Copie 50	25 —	25 —	25 —
COLLECTIO PRECUM PIORUMQUE OPERUM quibus Romani Pontifices in favorem omnium christifidelium aut quorumdam coetuum personarum indulgentias adnexuerunt ab anno 1899 ad 1928. Editio in-18°, pp. XII-480, linteo anglico contectum, cum titulo impresso	12 —	12 —	14 —
MISSAE DEFUNCTORUM ex Missali Romano desumptae. Accedit Ritus absolutionis pro Defunctis. – Editio typica Vaticana in charta manufacta impressa, typis lectu facillimis, rubro-nigris characteribus, figuris, etc. ornata. Impressum patet 27×18; pagina 31×22 1/2 (gr. 205 pondo)	7,50	9 —	10,50
— Linteo nigro religata, cum Cruce impressa, signaculis, etc.	17,50	19 —	21 —
MASSIMI MONS. MASSIMO. **LA NOSTRA FEDE. Le basi e la sintesi del Domma Cattolico.** Quarta edizione, in-12°, pp. 292. Esposizione breve e chiara della dottrina cattolica per le persone colte.	7,50	8,50	10 —
CONSTITUTIO APOSTOLICA. De Universitatibus et Facultatibus Studiorum Ecclesiasticorum. – Accedunt Ordinationes Sacrae Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus ad praefatam Constitutionem rite servandam. In-16°, characteribus nitidis, lectuque facillimis, in charta optima et levicata, pp. 88	2,50	3 —	3,20

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„ (*Libreria Vaticana - Città del Vaticano*).

INDEX SEDIUM TITULARIUM

Cura Sacrae Congregationis Consistorialis exaratus ac nonnullis tabulis geographicis instructus.

Proxime in lucem prodibit.

Recentissime pubblicazioni:

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
STATUTI COMUNALI DI VILLANOVA D'ASTI. Introduzione - Testo - Franchigie - Documenti - Indici e Glossario, a cura di PIETRO SAVIO (*Studi e Testi*, N. 11). — In-8°; pagg. XCI-446 e 5 tavole in fine del volume — 1934	90 —	93 —	100 —

In questo volume sono pubblicati gli Statuti di Villanova d'Asti del 1414, divisi in quattro libri. Segue una importante serie di documenti che è una raccolta quasi completa di quanto si riferisce a Villanova. Il Savio vi premette una introduzione, riccamente documentata, molto interessante per quanto riguarda il sorgere e lo sviluppo del comune, in modo da darci un modello di storia d'un comune medievale. Un glossario chiude il bel volume.

CANTUS QUI DESIDERANTUR IN RITUALI ROMANO. In-12°, pp. 24, carta indiana	2 —	2 —	2,25
Con copertina nera foderata	2,30	2,30	2,60

PONTIFICALE ROMANUM Summorum Pontificum iussu editum et a BENEDICTO XIV Pont. Max. recognitum et castigatum. Quattro volumi in-folio, nei margini cm. 30½ × 44½, luce della stampa 22 × 33, in carta ottima, rosso e nero, con illustrazioni.

Perfetta riproduzione della pregevolissima edizione curata dalla Rma Camera Apostolica nel 1848, con utili e preziose aggiunte che la completano. I quattro volumi (I, II, III e Appendix) si vendono:

In fogli sciolti	450 —	—	—
Legati in pelle zigrino al dorso, tela sui piani, taglio dorato, impressioni a secco e croce dorata sui piani, titolo sui dorsi, segnacoli e buste	690 —	—	—
Legati in tutto chagrin, con fregi e croce in oro sui piani, taglio dorato, titolo sui dorsi, segnacoli e buste	950 —	—	—

Fuori di Roma, spese di porto in più.

Sacra Congregatio de Seminariis et Studiorum Universitatibus.

ELENCHUS SEMINARIORUM cum appendice et imaginibus phototypicis	45 —	47,50	50 —

Exhibet seriem omnium *Seminariorum* quae S. Congregationi de Seminariis et Studiorum Universitatibus subsunt. Post concinnam eiusdem S. Congregationis historiam, dicuntur (linguis vernaculis) uniuscuiusque Seminarii nomen, locus, regimen, itemque designantur natura et finis; Seminariorum vero quae Romae sunt, et Regionalium Italiae, etiam brevis historia describitur. *Studiorum ratio*, quam sacrorum alumni in singulis Nationibus servant exponitur atque ordo *anni scholaris* compendiose in *appendice* explicatur.

Volumen, quod IV-428 paginis constat, locupletissimi *indices* et *summaria* exornant, 125 *imagines phototypicae* ex pulcherrimis permultis selectae illustrant.

Subscuro linteo optime contectum atque aureis characteribus inscriptum pretio venit apud Bibliopolam Vaticanam (Libreria Vaticana).

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis **"Acta Apostolicae Sedis"** (*Libreria Vaticana - Città del Vaticano*)